

จอตกรบนถนนในที่มืดโดยไม่เปิดไฟหรือให้สัญญาณใด ๆ เป็นประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๔๘/๒๕๕๓

พ.ร.บ. จราจรทางบกฯ (ม.๔๓(๔), ๑๕๓)

ป.อาญา ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย (ม.๒๙๑)

การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ จอตกรบนถนนในช่องทางเดินรถช่องซ้ายในเวลามืดค่ำโดยไม่เปิดไฟหรือให้สัญญาณใดๆ เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ขับรถชนท้ายรถยนต์บรรทุกพ่วงอย่างแรงทำให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงแก่ความตาย อันเป็นผลจากความประมาทของผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงมีความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นพนักงานขับรถของบริษัท ช. ซึ่งประกอบกิจการรับจ้างขนส่งสินค้า วันเกิดเหตุ บริษัท ช. ได้สั่งให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถยนต์บรรทุกพ่วงไปรับเหล็กที่บริษัท พ. ซึ่งตั้งอยู่บนถนน บางนา-ตราด ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงขับรถยนต์บรรทุกพ่วงคันเกิดเหตุไปถึงบริษัท พ. เวลาประมาณ ๐๒.๐๐ นาฬิกา และได้จอตกรบนถนนพ่วงคันเกิดเหตุไว้ในช่องทางที่ ๑ ริมถนนหน้าบริษัท พ. เนื่องจากทางบริษัท พ. ยังไม่เปิดทำการ โดยได้นำท่อนไม้มาวางไว้ที่ล้อรถยนต์บรรทุกพ่วงเพื่อไม่ให้รถไหลถอยหลังและนอนอยู่ภายในรถยนต์โดยติดเครื่องรถยนต์ไว้ แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ได้เปิดไฟรถให้แสงสว่างแต่อย่างใด จนกระทั่งเวลาประมาณ ๐๔.๐๐ นาฬิกา ได้มีผู้ต้องหาที่ ๒ ขับรถยนต์นั่งส่วนบุคคล มาตามถนนบางนา-ตราด เข้าด้วยความเร็ว และพุ่งชนท้ายส่วนพ่วงท้ายรถยนต์บรรทุกพ่วงคันเกิดเหตุที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับมาจอด เป็นเหตุให้รถยนต์ของผู้ต้องหาที่ ๒ เสียหลักไปจอดอยู่บริเวณช่องทางที่ ๒ และที่ ๓ ของถนนบางนา-ตราด เข้า รถยนต์บรรทุกพ่วงคันเกิดเหตุและรถยนต์นั่งส่วนบุคคลที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ขับ ได้รับความเสียหาย ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้รับบาดเจ็บสาหัส และถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา

คดีมีปัญหาให้ัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
ัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ จอดรถยนต์บรรทุกพ่วง ในทางเดินรถช่องซ้ายในเวลามืดค่ำโดยไม่เปิดไฟหรือใช้แสงสว่างหรือให้สัญญาณใด ๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง เพื่อเป็นสัญญาณให้ผู้ขับรถคันอื่นมองเห็นรถที่จอดอยู่ในลักษณะกีดขวางการจราจร เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งขับรถยนต์นั่งส่วนบุคคลมาทางด้านหลังไม่สามารถมองเห็นรถยนต์บรรทุกพ่วงที่ผู้ต้องหาที่ ๑ จอดไว้ในระยะห่างเพียงพอที่ผู้ต้องหาที่ ๒ จะหยุดรถหรือหลบหลีกไปได้ ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงขับรถชนท้ายรถยนต์บรรทุกพ่วงดังกล่าวอย่างแรงทำให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงแก่ความตาย อันเป็นผลจากความประมาทของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่จอดรถโดยขาดสำนึกและขาดความรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของผู้ร่วมใช้ถนนรายอื่น แม้จะฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๒ มีส่วนประมาทอยู่ด้วยก็ตาม ก็ต้องถือว่าเหตุที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงแก่ความตายเกิดจากความประมาทของผู้ต้องหาที่ ๑ ด้วย จึงเป็นผลโดยตรงที่เกิดจากความประมาทของผู้ต้องหาที่ ๑ ที่งดเว้นการที่จักต้องกระทำเพื่อป้องกันผลนั้น ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงมีความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑ แต่การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ หาใช่ผลที่เกิดขึ้นโดยตรงจากการขับรถโดยประมาทของผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ ผู้ต้องหาที่ ๑ จึงไม่มีความผิดฐานขับรถโดยประมาทตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ (๔), ๑๕๓ ซึ่งคดีขาดอายุความแล้ว ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑

หมายเหตุ

คดีนี้พนักงานอัยการ ส่งยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ เพราะผู้ต้องหาที่ ๒ ถึงแก่ความตาย ตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๕๔ (๑)

ทำให้ทรัพย์สินซึ่งเป็นส่วนควบของที่ดินเสียหาย ผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๕๓/๒๕๕๓

ป.อาญา ทำให้เสียทรัพย์สินที่เป็นพืชหรือพืชผลของกสิกร (ม.๓๕๙)

ผู้เสียหายซื้อที่ดินมือเปล่าจากผู้ต้องหาที่ ๑ และเข้าครอบครองปลูกต้นมะยงชิด ต้นมังคุด และต้นปาล์มน้ำมัน ไร่บนที่ดินดังกล่าว โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ได้โต้แย้งการครอบครองที่ดินพิพาท ดังนั้นผู้เสียหายจึงได้ไปซึ่งการครอบครองในที่ดินพิพาท ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๖๓ ส่วนต้นมะยงชิด ต้นมังคุด และต้นปาล์มน้ำมัน เป็นไม้ยืนต้น จึงเป็นส่วนควบของที่ดิน ตาม มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง และตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ครอบครองที่ดิน การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันตัดฟันต้นไม้ดังกล่าว จึงมีความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์สินที่เป็นพืชหรือพืชผลของกสิกร

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายได้ซื้อที่ดินสวนยางพาราจากผู้ต้องหาที่ ๑ เนื้อที่ประมาณ ๑๕ ไร่ โดยไม่ได้ทำเป็นหนังสือ เพียงแต่จ่ายเงินและส่งมอบที่ดินให้ผู้เสียหายที่ดินดังกล่าวไม่มีเอกสารหลักฐานที่ดินของทางราชการ ผู้เสียหายได้เข้าไปครอบครองทำประโยชน์ตลอดมา โดยทางทิศเหนือติดห้วยซึ่งมีเนื้อที่ระหว่างห้วยกับสวนยางพาราที่ยังไม่ได้ปลูกยางพาราประมาณ ๑ ไร่เศษ ผู้เสียหายได้ปลูกต้นมะยงชิดอายุประมาณ ๑๐ ปี จำนวน ๓ ต้น ต้นมังคุดอายุประมาณ ๔ ปี จำนวน ๑ ต้น และต้นปาล์มน้ำมันอายุประมาณ ๒ ปี จำนวน ๒๑ ต้น ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ กล่าวอ้างว่าที่ดินส่วนที่ผู้เสียหายปลูกต้นไม้ดังกล่าวเป็นของตน โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เข้ามาทำประโยชน์ปลูกยางพาราและต้นเงาะอยู่ก่อนแล้ว และได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ นำมีดพร้ามาตัดฟันต้นไม้ทั้งหมด ทำให้ผู้เสียหายได้รับความเสียหาย ผู้เสียหายจึงแจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองเป็นความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์สินที่เป็นพืชผลของกสิกร หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ดินมือเปล่า ที่ผู้เสียหาย ซึ่งประกอบอาชีพทำสวนได้ซื้อจากผู้ต้องหาที่ ๑ ก่อนเกิดเหตุประมาณ ๑๓ ปี หลังจากนั้นผู้เสียหายได้เข้าครอบครองและปลูกต้นไม้ยางชิด (อายุประมาณ ๑๐ ปี) จำนวน ๓ ต้น ต้นมังคุด (อายุประมาณ ๔ ปี) จำนวน ๑ ต้น ต้นปาล์มน้ำมัน (อายุประมาณ ๒ ปี) จำนวน ๒๑ ต้น ไว้บนที่ดินดังกล่าว โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ได้โต้แย้งการครอบครองที่ดินพิพาทของผู้เสียหาย แต่อย่างใด ดังนั้นผู้เสียหายจึงได้ไปซึ่งสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาท ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๖๓ ส่วนต้นมะยางชิด ต้นมังคุด และต้นปาล์มน้ำมัน เป็นไม้ยืนต้นจึงเป็นส่วนควบของที่ดิน ตามมาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง และตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ครอบครองที่ดินพิพาท การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นบุตรชายร่วมกันตัดฟันต้นไม้ดังกล่าว จึงมีความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ที่เป็นพืชหรือพืชผลของกสิกร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๙ (๔) ส่วนที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การต่อสู้ ในชั้นสอบสวนว่าผู้เสียหายปลูกต้นไม้ดังกล่าวในที่ดินของผู้ต้องหาที่ ๑ โดยไม่มีสิทธินั้น ไม่ถือเป็นการโต้เถียงสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทอันจะทำให้การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่เป็นความผิด เนื่องจากไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ฟ้องคดีเพื่อเอาคืนซึ่งการครอบครองจากผู้เสียหายภายในหนึ่งปีนับแต่เวลาถูกแย่งการครอบครอง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๗/๕ วรรคสอง การใช้สิทธิโต้แย้งการครอบครองที่ดินพิพาทของผู้เสียหายจึงสิ้นสุดลงนับแต่นั้น ข้อต่อสู้ของผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ที่เป็นพืชหรือพืชผลของกสิกร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๙ (๔), ๘๓

ครอบครองทรัพย์สินก่อนกรรมสิทธิ์เปลี่ยนมือ แล้วนำไปขายเป็นยกยอก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๕๘/๒๕๕๓

ป.อาญา ลักทรัพย์ฯ (ม. ๓๓๔, ๓๓๖ ทวิ)

ยกยอก (ม. ๓๕๒)

ก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหาและนางสาว ช. ได้ครอบครองที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุ จนนางสาว ช. ได้รับกรรมสิทธิ์ในที่ดิน แต่ผู้ต้องหายังคงครอบครองที่ดินและบ้านเกิดเหตุ การที่นางสาว ช. ได้ขายฝากที่ดินดังกล่าวและบ้านที่เกิดเหตุให้กับนาง จ. ผู้เสียหาย แล้วไม่สามารถทำการไถ่ถอนทรัพย์ที่นำไปขายฝากได้ ทำให้ที่ดินและบ้านที่เกิดเหตุ ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหาย การที่ผู้ต้องหาซึ่งยังครอบครองและพักอาศัยอยู่ในที่ดิน และบ้านที่เกิดเหตุ และผู้ต้องหาได้สั่งให้นาย ส. รื้อรั้วเหล็กของกลางซึ่งกั้นแนวเขตที่ดิน ดังกล่าวออกแล้วนำไปขายเอาเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ถือได้ว่าเป็นการเบียดบัง ทรัพย์ของผู้อื่นเป็นของตนโดยทุจริต เป็นความผิดฐานยกยอกหาใช้ความผิดฐาน ลักทรัพย์ไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้เสียหายได้รับซื้อฝากบ้านที่ เกิดเหตุจากนางสาว ช. น้องสาวของผู้ต้องหา เมื่อครบกำหนดระยะเวลาไถ่ถอน นางสาว ช. ไม่สามารถนำเงินมาไถ่ถอนได้ ผู้เสียหายได้ขยายระยะเวลาไถ่ถอนให้ ๙ ครั้ง ต่อมาวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ เวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา ผู้เสียหายได้ไปที่บ้านที่เกิดเหตุ เพื่อตรวจสอบ ความเรียบร้อย พบว่ารั้วเหล็กทางด้านทิศตะวันตกและตะวันออกของบ้านได้ถูกตัดออกไป จำนวนรวม ๒๓ ช่อง ค่าเสียหาย ๓๔,๕๐๐ บาท สอบถามนาง จ. ภรรยาของผู้ต้องหา แจ้งว่าให้ไปถามผู้ต้องหา ผู้เสียหายตกลงกับผู้ต้องหาไม่ได้ โดยผู้เสียหายทราบว่าผู้ต้องหา ใช้ให้นาย ส. ตัดและนำรั้วเหล็กไปขาย โดยใช้รถยนต์กระบะเป็นยานพาหนะ ผู้เสียหายจึง ติดตามไปซื้อคืน และร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานลักทรัพย์หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ นาง ค. ซึ่งเป็นมารดาของผู้ต้องหาและนางสาว ข. น้องสาวของผู้ต้องหา ได้ยกที่ดินเนื้อที่ ๑ งาน ๙๘ ตารางวา ให้แก่ผู้ต้องหาโดยไม่ได้ทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ หลังจากนั้นผู้ต้องหาได้ครอบครองที่ดินดังกล่าวและปลูกบ้านที่เกิดเหตุบนที่ดินดังกล่าวไว้พักอาศัยกับครอบครัว ต่อมาวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๘ นาง ค. ได้ยกที่ดินดังกล่าวให้แก่ นางสาว ข. โดยทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย แต่ผู้ต้องหาก็ยังคงครอบครองที่ดินดังกล่าวและบ้านที่เกิดเหตุอยู่ และต่อมาวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๙ นางสาว ข. ได้ขายฝากที่ดินดังกล่าวและบ้านที่เกิดเหตุให้กับผู้เสียหาย ครั้นครบกำหนดระยะเวลาไถ่ถอน ครึ่งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ นางสาว ข. ไม่สามารถทำการไถ่ถอนทรัพย์ที่นำไปขายฝากได้ ทำให้ที่ดินดังกล่าวและบ้านที่เกิดเหตุตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหาย การที่ผู้ต้องหาซึ่งยังครอบครองและพักอาศัยอยู่ในที่ดินดังกล่าวและบ้านที่เกิดเหตุได้สั่งให้นาย ส. รื้อรั้วเหล็กของกลางซึ่งกั้นแนวเขตที่ดินดังกล่าวออกแล้วนำไปขายเอาเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว การกระทำของผู้ต้องหาถือได้ว่าเป็นการเบียดบังทรัพย์ของผู้อื่นเป็นของตนโดยทุจริต จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ ไม่ใช่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ไม่ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์ของผู้อื่นโดยใช้นานพาหนะเพื่อความสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔, ๓๓๖ ทวิ ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ข้อ ๑๓ และสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ ส่วนรั้วเหล็กของกลางให้แจ้งพนักงานสอบสวนจัดการ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

ไม่ห้ามปรามหรือขัดขวาง เป็นสนับสนุน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๖๐/๒๕๕๓

ป.อาญา สนับสนุน (ม.๘๖)

ข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง (ม.๒๓๖ วรรคหนึ่ง, วรรคสาม)

แม้ผู้ต้องหาที่ ๒ จะไม่ได้ร่วมกันกระทำความผิด โดยหลังจากมีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหายแล้วกลับออกมานั่งดูโทรทัศน์อยู่ในบริเวณห้องโถงของบ้าน แต่ผู้ต้องหาที่ ๒ ก็มีได้ห้ามปรามหรือขัดขวางมิให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย พฤติการณ์ของผู้ต้องหาที่ ๒ พึงได้ว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ให้การช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้ต้องหาทั้งสามข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดดังกล่าว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายซึ่งอายุ ๑๖ ปี ๕ เดือน ได้โทรศัพท์หาผู้ต้องหาที่ ๑ ให้มารับที่โรงเรียน เนื่องจากไม่อยากเข้าเรียนภาคบ่าย ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ ได้ขึ้นรถจักรยานยนต์ไปรับผู้เสียหายที่โรงเรียน เมื่อไปถึงพบว่าผู้เสียหายคอยอยู่ข้างโรงเรียนก่อนแล้วหลังจากที่คุยกันได้สักพัก ผู้เสียหายได้บอกผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ ว่าให้พาตนไปที่ใดก็ได้ ผู้ต้องหาทั้งสองจึงให้ผู้เสียหายซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ไปที่บ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อไปถึงพบว่าที่บ้านมีนาง ก. มารดาผู้ต้องหาที่ ๑ นาย ด. บิดาเลี้ยงผู้ต้องหาที่ ๑ และนาย ว. ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านผู้ต้องหาที่ ๑ อยู่ที่บ้านก่อนแล้ว เมื่อถึงบ้านผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๔ และนาย ว. ได้นั่งสนทนากันที่กระท่อมหน้าบ้าน ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ขึ้นรถจักรยานยนต์มาสมทบที่บ้านผู้ต้องหาที่ ๑ แล้วร่วมวงสนทนาด้วย จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นแฟนของผู้เสียหายได้ชักชวนให้ผู้เสียหายแยกมาสนทนากับตน หลังจากพูดคุยกันอีกสักพัก ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงชักชวนผู้เสียหายให้เข้าไปในบ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ โดยเข้าทางหลังบ้านแล้วพาเข้าไปในห้องนอนของผู้ต้องหาที่ ๑ แล้วผู้ต้องหาที่ ๒ ได้กอดและขอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหาย ซึ่งผู้เสียหายยินยอมเนื่องจากคบหาเป็นแฟนกัน เสร็จแล้วผู้ต้องหาที่ ๒ ได้เดินออกไปจากห้องนอน ซึ่งขณะนั้น

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ผู้เสียหาย ยังเปลือยกายท่อนล่างอยู่ ผู้ต้องหาที่ ๑ เดินเข้ามาและพูดขอกระทำชำเราโดยเข้ามา
นั่งทับตัวผู้เสียหายใช้มือบังคับให้ถ่างขาออกแล้วกระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จความใคร่
เสร็จแล้วก็เดินออกไปจากห้องและขณะที่ผู้เสียหายกำลังจะสวมใส่กางเกงก็มีผู้ต้องหาที่ ๔
เข้ามาข่มขืนกระทำชำเราอีก เมื่อผู้ต้องหาที่ ๔ เดินออกไป ผู้ต้องหาที่ ๓ ก็เข้ามาข่มขืน
กระทำชำเราอีกโดยกระทำต่อเนื่องกันทุกคน ซึ่งผู้เสียหายตื่นรนขัดขืนและไม่ยินยอม แต่ไม่อยู่
ในภาวะที่ขัดขืนได้เนื่องจากมีอาการอ่อนล้า เมื่อผู้ต้องหาที่ ๓ เดินออกจากห้องไป ผู้ต้องหาที่ ๒
ได้เข้ามาในห้อง ผู้เสียหายจึงต่อว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ว่าทำไมจึงทำเช่นนี้แต่ผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่พูดอะไร
จากนั้นผู้เสียหายได้มานั่งสนทนากับผู้ต้องหาทั้งสี่และนาย ว. ที่กระท่อมหน้าบ้าน ลักพัก
ผู้เสียหายได้บอกให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ พากลับโดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นคนขับรถจักรยานยนต์
ผู้เสียหายนั่งกลางและผู้ต้องหาที่ ๑ นั่งปิดท้าย เมื่อถึงบริเวณทางเข้าโรงเรียนได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจ
มารับตัวผู้เสียหายกลับบ้าน เนื่องจากบิดามารดาผู้เสียหายได้ไปแจ้งความว่าผู้เสียหายอาจเกิดเหตุร้าย
เมื่อพบบิดามารดาผู้เสียหายจึงเล่าให้บิดามารดาฟังว่าได้ถูกผู้ต้องหาทั้งสี่กระทำชำเรา และ
ต่อมาบิดามารดาผู้เสียหายจึงเข้าแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสี่

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ กระทำความผิดฐานสนับสนุนให้ผู้อื่น
ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการโทรมเหยิง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้เสียหายซึ่งเป็นประจักษ์พยานในคดี ให้การว่า
ไม่ได้ยินยอมให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันกระทำชำเราผู้เสียหาย
การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามจึงเป็นการข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายอันมีลักษณะเป็นการโทรมเหยิง
ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ แม้ไม่ได้ร่วมกันกระทำผิดด้วยโดยหลังจากมีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหาย
แล้วกลับออกมานั่งดูโทรทัศน์อยู่ภายในบริเวณห้องโถงของบ้าน แต่ผู้ต้องหาที่ ๒ ก็มีได้ห้ามปราม
หรือขัดขวางแต่อย่างใด พฤติการณ์ของผู้ต้องหาที่ ๒ และพยานหลักฐานในคดีรับฟังได้ว่า
ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ให้การช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้ต้องหาทั้งสามข่มขืนกระทำ
ชำเราผู้เสียหายอันมีลักษณะเป็นการโทรมเหยิง ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำ
ความผิดดังกล่าว ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานสนับสนุนให้ผู้อื่นร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น
โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ อันมีลักษณะเป็นการโทรมเหยิง
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง, วรรคสาม, ๘๖, ๘๓ พระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓

พยานแวดล้อมประกอบคำรับสารภาพชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาอื่นรับฟังได้ว่า ร่วมกระทำผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๓/๑/๒๕๕๓

ป.อาญา ร่วมกันใช้ จ้าง วานฆ่าผู้อื่นฯ (ม. ๒๘๙ (๔), ๘๓, ๘๔)

แม้คดีจะไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ร่วมกระทำผิดกับผู้ต้องหาที่ ๒ - ๔ แต่จากคำให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ที่ให้การว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ร่วมกระทำผิดด้วยไม่ใช้การขัดทอดที่ประสงค์ให้ตนเองพ้นผิด ทั้งผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ต้องหาที่ ๑ มาก่อนและได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนทันทีภายหลังถูกจับกุมไม่นาน ต่อหน้าทนายความของตน จึงน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ให้การไปตามความจริงโดยมิได้ปรักปรำผู้ต้องหาที่ ๑ ทั้งปรากฏข้อเท็จจริงว่าก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ มีสาเหตุโกรธเคืองแค้นผู้ตาย พยานแวดล้อมดังกล่าวประกอบคำรับสารภาพในชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ มีน้ำหนักฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้จ้างวานให้ผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายถึงแก่ความตาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ในวันเกิดเหตุ ได้มีผู้โทรศัพท์มาที่โทรศัพท์มือถือของผู้ตาย แจ้งว่าจะเข้าพักที่รีสอร์ทให้เตรียมบ้านพักไว้ ๑ หลัง โดยผู้เสียหายเห็นว่าผู้ตายพูดคุยติดต่อกับผู้จะเข้าพักประมาณ ๒-๓ ครั้ง แต่ผู้เสียหาย ไม่ได้สอบถามว่าเป็นใคร จนกระทั่งเวลาประมาณ ๒๐.๕๐ นาฬิกา ได้มีคนร้ายขับรถยนต์ปิคอัพตอนครึ่ง ไม่ทราบยี่ห้อสีดำ (ยกสูง) จำนวน ๑ คัน ขับเข้ามาในถนนซอยบ้านผู้ตาย ผ่านบ้านของผู้ตาย แล้วมาเลี้ยวกลับรถบริเวณหลังบ้านของนาง ภ. ซึ่งอยู่เลยไปประมาณ ๑๐๐ เมตร โดยรถยนต์กระบะคันดังกล่าว เปิดไฟหน้าและท้ายรถด้วยมาจอดที่หน้าบ้านผู้ตายซึ่งอยู่ด้านซ้ายมือ ผู้ตายเดินไปที่ประตูรั้ว

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

บ้านได้ถูกคนร้ายใช้อาวุธปืนยิง ๕ นัด แล้วคนร้ายขับรถยนต์ปีคัฟตอนครึ่งคันดังกล่าว ออกจากหน้าบ้านผู้ตายไปถึงปากซอยซึ่งเป็นถนนสายสี่-เถิน ในขณะเดียวกันผู้เสียหาย ได้ยินเสียงปืน จึงวิ่งลงมาจากชั้นบนบ้านมาดูพบว่า ผู้ตายถูกยิงล้มลงนอนอยู่ที่บริเวณประตูรั้ว ทางเข้าบ้าน จึงไปเรียกนาย ก. ซึ่งมีบ้านอยู่ใกล้กันห่างไปประมาณ ๕๐ เมตร ให้มาช่วยเหลือ นาย ก. จึงขับรถยนต์กระบะของตนนำผู้ตายส่งโรงพยาบาลบาลี โดยผู้ตายยังสามารถพูดคุยได้ แต่ต่อมาถึงแก่ความตายระหว่างนำส่งโรงพยาบาล

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีความผิดฐานร่วมกันใช้จางวานให้ ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้อคดีจะไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ร่วมกระทำผิดกับผู้ต้องหาที่ ๒ - ๔ แต่จากคำให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ที่ให้การว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ร่วมกระทำผิดด้วยไม่ใช้การขัดทอดที่ประสงค์ให้ตนเองพ้นผิด ทั้งผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ต้องหาที่ ๑ มาก่อน และได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนทันทีภายหลังถูกจับกุมไม่นาน ต่อหน้าทนายความของตน จึงน่าจะเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ให้การไปตามความจริงโดยมิได้ปรักปรำผู้ต้องหาที่ ๑ เมื่อปรากฏว่าคำให้การชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ได้กล่าวถึงพฤติการณ์ในการร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ วางแผนฆ่า นาย พ. ผู้ตาย การรับเงินค่าจ้างและอาวุธปืน ที่ใช้ยิงผู้ตายจากผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้พาไปดูบ้านผู้ตาย รวมถึงเหตุการณ์ขณะที่ผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ยิงผู้ตายถึงแก่ความตายอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ทั้งผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ยังได้นำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพด้วย ประกอบกับคดีมี พ้นตำรวจโท นริช และพ้นตำรวจโท นเรศ ผู้ร่วมจับกุมผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ในการยืนยันว่า ในชั้นจับกุมผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ให้การรับสารภาพว่าได้ร่วมกันยิงผู้ตายโดยมีผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นผู้ว่าจ้างพร้อมกับแจ้งตำหนิรูปพรรณของผู้ตายให้ทราบ และชี้ยืนยันภาพถ่ายของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ว่าเป็นผู้ว่าจ้าง โดยผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้พาไปดูบ้านผู้ตาย ก่อนลงมือยิง ทั้งปรากฏข้อเท็จจริงว่าก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ มีสาเหตุโกรธเคืองแค้นผู้ตาย

ในเรื่องที่ผู้ตายนำประชาชนมาต่อต้านการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรี และผู้ตายได้ร้องเรียนต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่ส่อไปในทางไม่สุจริตเกี่ยวกับการใช้งบประมาณของหน่วยงานที่รับผิดชอบ พยานแวดล้อมดังกล่าว ประกอบคำรับสารภาพในชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ มีน้ำหนักฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ ใช้จ้างวานให้ผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายถึงแก่ความตาย ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ร่วมกันก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดด้วยการใช้จ้างวานให้ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๙ (๔), ๘๓, ๘๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

คำให้การของผู้ต้องหาในคดีอื่น รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๓/๙/๒๕๕๓

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ม.๔, ๓, ๘, ๑๕, ๖๖)

เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเป็นคดีนี้ เนื่องจากนาย ท.ซึ่งถูกจับกุมในคดีจำหน่ายยาบ้า ให้การว่าได้ซื้อยาบ้าจากผู้ต้องหา โดยที่นาย ท.มิใช่ผู้ต้องหาในคดีนี้ หรือร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาในคดีนี้ คำให้การของนาย ท. จึงมิใช่เป็นการขัดทอดของผู้ที่กระทำความผิดด้วยกัน จึงไม่ต้องห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า พันตำรวจตรี ส. เจ้าหน้าที่ตำรวจกับพวก ได้วางแผนล่อซื้อยาบ้าจากนาย ท. โดยนำธนบัตรจำนวน ๙๐๐ บาท ไปถ่ายเอกสารแล้วลงประจำวันที่เป็นหลักฐาน แล้วมอบธนบัตรดังกล่าวให้แก่สายลับไปทำการล่อซื้อยาบ้าจากนาย ท. โดยสายลับได้ไปติดต่อขอซื้อยาบ้าจากนาย ท. ที่บ้านของนาย ท. พร้อมกับมอบธนบัตรล่อซื้อดังกล่าวให้กับนาย ท. โดยนาย ท. อ้างว่าจะติดต่อให้กลับมาเอายาบ้าในภายหลัง สายลับจึงกลับออกมา หลังจากนั้น พันตำรวจตรี ส.กับพวก ได้ไปยังบ้านของนาย ท. พบนาย ท. ยืนอยู่หน้าบ้าน จึงขอตรวจค้นตัว ผลการตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ (ยาบ้า) จำนวน ๒ เม็ด บรรจุอยู่ในหลอด เครื่องดื่มปิดหัวท้ายจำนวน ๑ หลอด และธนบัตรจำนวน ๙๐๐ บาท ที่มอบให้สายลับไปล่อซื้อยาบ้า สอบถามนาย ท. ให้การรับว่ายาบ้าดังกล่าวเป็นของตนโดยซื้อมาจากนาย ณ. ส่วนธนบัตรจำนวน ๙๐๐ บาท ได้มาจากสายลับเพื่อให้ไปซื้อยาบ้ามาให้ พันตำรวจตรี ส.กับพวกจึงจับกุมนาย ท. พร้อมยึดยาบ้าและธนบัตรเป็นของกลาง ส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี จากการสอบสวนขยายผลได้ความว่า ก่อนถูกจับกุมดำเนินคดี นาย ท.ได้ซื้อยาบ้าจำนวน ๔ เม็ด ราคา ๑,๖๐๐ บาท มาจากนาย ณ. ที่แผงขายผลไม้ริมถนนสายเอเชีย หลังจากนั้นได้เสพไปจำนวน ๒ เม็ด ส่วนที่เหลือจำนวน ๒ เม็ดได้ถูกพันตำรวจตรี ส. ล่อซื้อจับกุมและยึดเป็นของกลางดังกล่าว พนักงานสอบสวนในคดีดังกล่าวได้นำภาพผู้ต้องหาซึ่งมีพฤติการณ์จำหน่ายยาบ้าในคดีอื่น และมีแผงขายผลไม้บริเวณเดียวกันกับที่นาย ท.ให้การถึง

มาให้นาย ท.ดู นาย ท.ดูแล้วยืนยันว่าผู้ต้องหาเป็นบุคคลคนเดียวกับนาย ณ.ที่จำหน่ายยาบ้าให้ตน
พันตำรวจตรี ส. จึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษ
ในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต
หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้เจ้าพนักงานตำรวจได้ทำการล่อซื้อ
เมทแอมเฟตามีนจากนาย ท. โดยนำธนบัตรจำนวน ๙๐๐ บาท ไปถ่ายเอกสารและลงบันทึก
ประจำวันไว้เป็นหลักฐาน แล้วมอบธนบัตรดังกล่าวให้สายลับไปทำการล่อซื้อ จากการตรวจค้นตัว
นาย ท. พบเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๒ เม็ด และธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อจำนวน ๙๐๐ บาท จึงยึด
ไว้เป็นของกลาง และจับกุมนาย ท.พร้อมของกลางดังกล่าวส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี
ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนนาย ท.ให้การรับว่าได้ซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางจากผู้ต้องหา
เจ้าพนักงานตำรวจจึงดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเป็นคดีนี้ โดยที่นาย ท.มิใช่ผู้ต้องหาในคดีนี้
หรือร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาในคดีนี้ คำให้การของนาย ท. จึงมิใช่เป็นการขัดทอดของ
ผู้ที่กระทำความผิดด้วยกัน จึงไม่ต้องห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน สำหรับ คดีนี้แม้จะไม่มี
ประจักษ์พยานรู้เห็นว่าผู้ต้องหาซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้เพื่อจำหน่ายและได้จำหน่าย
เมทแอมเฟตามีนของกลางดังกล่าว แต่เมื่อได้ความว่านาย ท. ได้ให้การในทันทีทันใดเมื่อถูก
เจ้าพนักงานตำรวจสอบถามจึงไม่น่ามีเวลาไตร่ตรองเพื่อช่วยเหลือหรือปรักปรำผู้ใด ทั้งมี
เหตุผลอยู่ในตัวว่าหากผู้ต้องหาได้กระทำความผิดก็ไม่น่าจะเป็นเหตุให้นาย ท. ซึ่งเป็นคนรู้จัก
และไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อนต้องให้การพาดพิงถึง อีกทั้งนาย ท.ยังได้นำชี้สถานที่
ที่ติดต่อซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางจากผู้ต้องหาและรับรองภาพถ่ายผู้ต้องหาว่าเป็นผู้
จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนของกลางให้แก่ตนจริง กรณีจึงน่าจะเชื่อว่านาย ท.ได้ให้การไปตาม
ความจริงที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้อัดฉีดแก้แค้นปรักปรำผู้ต้องหาแต่อย่างใด ซึ่งเมื่อพิจารณาประกอบ
รายงานผลการสืบสวนบุคคลที่เจ้าพนักงานตำรวจได้จัดทำขึ้นและให้การระบุว่าผู้ต้องหา
มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องในการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในพื้นที่มาโดยตลอด และตามรายการ
ประวัติอาชญากรรมของผู้ต้องหาพบว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดจำนวนหลายคดี

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ตามพฤติการณ์และพยานแวดล้อมจึงมีน้ำหนักฟังได้ว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา แม้ผู้ต้องหาจะให้การปฏิเสธ คดีก็มีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๗, ๘, ๑๕, ๖๖ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๘, ๑๙ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง ระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๒ บัญชีท้ายประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง ระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ชื่อยาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ ลำดับที่ ๒๐ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ กับให้แจ้งอัยการจังหวัดหลังสวนทำการตรวจสอบผลการดำเนินคดีตามรายการประวัติอาชญากรของผู้ต้องหารายการที่ ๒ – ที่ ๔ แล้วพิจารณาดำเนินการตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๙๗ ก่อนยื่นฟ้องด้วย สำหรับเมทแอมเฟตามีนของกลางได้ใช้หมดไปในการตรวจพิสูจน์แล้ว

พาคณต่างดาวออกนอกพื้นที่ผ่อนปรน มีความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๘๐/๒๕๕๓

พ.ร.บ. คนเข้าเมืองฯ (ม.๔, ๖๔)

การที่คนต่างดาวหลบหนีเข้าเมืองได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเป็นเพียงการผ่อนปรนการดำเนินคดี เมื่อคนต่างดาวออกนอกเขตพื้นที่จังหวัดที่ได้จัดทำทะเบียนประวัติและที่ได้รับอนุญาตให้ทำงาน การอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเป็นอันสิ้นผลและต้องถูกดำเนินคดีฐานเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนกฎหมาย ส่วนผู้ต้องหาซึ่งขับรพาคณต่างดาวดังกล่าวออกนอกเขตพื้นที่ในลักษณะปกปิดมิให้เจ้าพนักงานพบเห็นได้ง่าย แสดงให้เห็นชัดเจนว่าผู้ต้องหาอยู่แล้วว่าคนต่างดาวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนกฎหมาย ผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานซ่อนเร้นหรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างดาวพ้นจากการจับกุม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะเกิดเหตุผู้กล่าวหาอยู่กับพวกซึ่งตั้งจุดตรวจสกัดอยู่ที่เกิดเหตุ ได้มีรถยนต์กระบะมีผู้ต้องหาเป็นผู้ขับขี่และพบนาย ว. และนาย ต. ซึ่งเป็นคนต่างดาวสัญชาติพม่า นั่งอยู่ที่เบาะด้านหลังคนขับ โดยคนต่างดาวทั้งสองไม่มีเอกสารเข้าเมืองถูกต้องตามกฎหมาย จึงแจ้งข้อกล่าวหา นาย ว. และนาย ต. ว่าเป็นคนต่างดาวหลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมาย และแจ้งข้อกล่าวหาผู้ต้องหาว่ารู้ว่าเป็นบุคคลต่างดาวหลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมาย นำพา ช่วยเหลือ ซ่อนเร้นด้วยประการใด ๆ ให้บุคคลต่างดาวพ้นจากการจับกุม พร้อมนำตัวผู้ต้องหาและคนต่างดาวทั้งสองส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีตามกฎหมาย ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การว่าขณะอยู่ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้มีนายแดง ไม่ทราบนามสกุล เพื่อนของผู้ต้องหาว่าจ้างให้นำลูกน้องชาวพม่า ๒ คนไปส่งที่สะพานปลา จังหวัดระนองโดยให้ค่าจ้างคนละ ๒,๐๐๐ บาท นายแดงยืนยันว่าคนต่างดาวมีเอกสารถูกต้อง ผู้ต้องหาจึงไปรับและเดินทางไปส่ง แต่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจตั้งด่านจับกุมตัวผู้ต้องหา

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

จึงนำหลักฐานสำเนาใบเสร็จรับเงินของบุคคลต่างด้าวทั้งสองแสดงต่อพนักงานสอบสวน เป็นสำเนาใบเสร็จรับเงินใบอนุญาตทำงานของสำนักงานจัดหางานจังหวัดสุราษฎร์ธานี และแบบรับรองรายการทะเบียนประวัติของคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักร เป็นกรณีพิเศษ

คดีมีปัญหให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานรู้ว่าเป็นบุคคลต่างด้าว เข้ามาในราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมาย ให้เข้าพักอาศัย ซ่อนเร้น หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ให้บุคคลต่างด้าวนั้นพ้นจากการจับกุม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ถึงแม้ว่านาย ว. และนาย ต. คนต่างด้าวหลบหนี เข้าเมืองสัญชาติพม่า จะได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว แต่นาย ว. และนาย ต. ก็ยังคงเป็นบุคคลต่างด้าวที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านช่องทาง ด่านตรวจคนเข้าเมือง เขตท่า สถานี หรือท้องที่ตามที่รัฐมนตรีประกาศและเดินทางเข้ามาใน ราชอาณาจักรโดยไม่ยื่นรายการตามแบบที่กำหนดและไม่ผ่านการตรวจอนุญาตของพนักงาน เจ้าหน้าที่อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๑, ๑๒ และ ๑๔ วรรคสอง เพียงแต่นาย ว. และนาย ต. ได้รับการผ่อนปรนการถูกดำเนินคดีตาม พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ เท่านั้น ดังนั้น เมื่อผู้กล่าวหาและผู้ร่วมจับกุมให้การ ยืนยันว่าขณะตั้งจุดตรวจค้นอยู่ที่ด่านตรวจจังหวัดระนอง ได้ตรวจค้นพบนาย ว. และนาย ต. โดยสารมาในรถคันที่ผู้ต้องหาขับ ซึ่งเป็นการออกนอกเขตพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีซึ่งเป็น จังหวัดที่ได้จัดทำทะเบียนประวัติและได้รับอนุญาตให้ทำงานโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ว่า ราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานีหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายอันเป็นเหตุให้การอนุญาตให้นาย ว. อยู่ ในราชอาณาจักรได้เป็นการชั่วคราวเป็นอันสิ้นสุดผลตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การ อนุญาตให้คนต่างด้าวบางจำพวกเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรเป็นกรณีพิเศษ (สำหรับผู้ที่ได้ จัดทำทะเบียนประวัติไว้ในปี พ.ศ. ๒๕๔๙) ลงวันที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๔ และตาม ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การอนุญาตให้คนต่างด้าวบางจำพวกเข้ามาอยู่ใน ราชอาณาจักรเป็นกรณีพิเศษ (ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๒) ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๔ กับเป็นเหตุให้การอนุญาตให้นาย ต. อยู่ใน

ราชอาณาจักรสืบผลตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การอนุญาตให้คนต่างด้าวบางจำพวกเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรเป็นกรณีพิเศษ (ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๒) ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๔ และเป็นผลให้การผ่อนปรนการถูกดำเนินคดีดังกล่าวสิ้นสุดลง นาย ว. กับนาย ต. จึงต้องถูกดำเนินคดีในความผิดฐานเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านช่องทางด่านตรวจคนเข้าเมือง เขตท่า สถานี หรือท้องที่ตามที่รัฐมนตรีประกาศและเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ยื่นรายการตามแบบที่กำหนดและไม่ผ่านการตรวจอนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๑, ๑๒, ๑๔ วรรคสอง, ๖๒ ตามที่นาย ว. และนาย ต. ได้กระทำความผิดไว้เดิม (เทียบเคียงคำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๒๕/๒๕๕๗) ซึ่งเมื่อได้พิจารณาประกอบกับพฤติการณ์ของผู้ต้องหาที่ได้ให้นาย ว. และนาย ต. นั่งเบาะหลังคนขับทั้งที่เบาะซ้ายด้านหน้าข้างคนขับยังว่างอยู่ ย่อมเป็นพฤติการณ์ที่สื่อให้เห็นว่าผู้ต้องหา มีเจตนาขับรถยนต์นาย ว. และนาย ต. ออกนอกเขตพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีในลักษณะปกปิดมิให้เจ้าพนักงานพบเห็นได้โดยง่าย อันเป็นการแสดงให้เห็นได้ชัดเจนว่าผู้ต้องหารู้อยู่แล้วว่านาย ว. และนาย ต. เป็นคนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๑, ๑๒ และ ๑๔ วรรคสอง ผู้ต้องหาจึงได้ช้อนเร้นและช่วยนาย ว. และนาย ต. เพื่อให้พ้นจากการจับกุม พยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้พ้องผู้ต้องหารู้ว่าเป็นบุคคลต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ ช้อนเร้น หรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวนั้นพ้นจากการจับกุมตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๖๔ แจ้งพนักงานสอบสวนให้จัดการกับรถยนต์ของกลาง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ เนื่องจากเป็นของผู้อื่นซึ่งไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าได้รู้เห็นเป็นใจช่วยในการกระทำความผิดของผู้ต้องหา

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

แม้มีเพียงคำขัดทอด ก็อาจรับฟังเพื่อพิสูจน์ความผิดได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๘๔/๒๕๕๓

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ม.๔, ๓, ๘, ๑๕, ๖๖)

ป.วิ.อาญา พยานขัดทอด (ม.๒๒๓/๑)

แม้คำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคำขัดทอดผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ร่วมกระทำความผิด แต่ก็ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายที่ห้ามมิให้รับฟัง เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การในทันทีขณะถูกจับกุมและในชั้นสอบสวนให้การรับสารภาพทั้งนำชี้สถานที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพโดยไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน จึงน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การไปตามความเป็นจริง นอกจากนี้ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้วิ่งหลบหนีจากการตรวจค้นจับกุมถือเป็นพฤติการณ์ส่อพิรุณ จึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ กระทำความผิดฐานร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยไม่ได้รับอนุญาต

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ ผู้กล่าวหา กับพวกสืบทราบว่ที่ปั้มน้ำมันที่เกิดเหตุมีการลักลอบจำหน่ายยาเสพติด จึงวางแผนจับกุมโดยวิธีล่อซื้อ ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุสายลับได้ทำการล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางจากผู้ต้องหาที่ ๑ ได้จำนวน ๑ เม็ด ที่บริเวณปั้มน้ำมันที่เกิดเหตุและส่งสัญญาณให้ผู้กล่าวหา กับพวกเข้าจับกุม แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ กับผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งอยู่ภายในปั้มน้ำมันที่เกิดเหตุรู้ตัวก่อนได้พากันวิ่งหลบหนี ผู้กล่าวหา กับพวกสามารถไล่จับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เพียงคนเดียว ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ วิ่งหลบหนีไปได้ จากการตรวจค้นตัวผู้ต้องหาที่ ๑ พบเมทแอมเฟตามีนอีกจำนวน ๔ เม็ด และธนบัตรที่ใช้ในการล่อซื้อจำนวน ๔๐๐ บาท จึงยึดไว้เป็นของกลางในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การสอดคล้องกับในชั้นให้ถ้อยคำต่อเจ้าพนักงานคุมประพฤติ โดยรับว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นเพื่อนของตนเป็นผู้ซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางมาจาก นาย พ. เจ้าของปั้มน้ำมันที่เกิดเหตุที่ผู้ต้องหาทั้งสองเป็นลูกจ้าง เมื่อซื้อมาแล้วผู้ต้องหาที่ ๒ ได้นำมาแบ่งให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ช่วยจำหน่ายเอากำไรอีกทอด

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต และร่วมกันจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้คำให้การของผู้ต้องหาที่ ๑ จะเป็นคำให้การขัดท้อของผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันก็ตาม แต่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายห้ามมิให้รับฟังคำให้การเช่นนั้นแต่อย่างใด หากคำให้การขัดท่อนั้นชอบด้วยเหตุผลพอให้รับฟังว่าเป็นความจริงที่เกิดขึ้น ก็สามารถรับฟังคำขัดท้อนั้นประกอบพยานหลักฐานอื่นใดในคดีเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ให้การในทันทีทันใดเมื่อถูกเจ้าพนักงานตำรวจสอบถามจึงไม่น่ามีเวลาไตร่ตรองเพื่อช่วยเหลือหรือปรักปรำผู้ใด ทั้งในชั้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ให้การรับสารภาพว่าได้ร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๒ และนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ โดยไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาทั้งสองเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน กรณีจึงมีเหตุผลน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ให้การไปตามความจริงโดยมิได้ปรักปรำผู้ต้องหาที่ ๒ นอกจากนี้การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้วิ่งหลบหนีไปขณะถูกเจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้นจับกุมถือเป็นพฤติการณ์ที่ส่อพิรุณ คำให้การในชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นคำขัดท้อเมื่อรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นจึงมีน้ำหนักฟังได้ว่าผู้ต้องหาทั้งสองได้ร่วมกันกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ชี้ขาดควรสั่งฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต และร่วมกันจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๓, ๘, ๑๕, ๖๖ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๘, ๑๙ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง ระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๒ บัญชีท้ายประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง ระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ หมวดยาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ลำดับที่ ๒๐ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๔ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ โดยให้แจ้งผู้ว่าราชการจังหวัด
ขอนแก่นจัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหาที่ ๒ มาฟ้องคดีภายในกำหนดอายุความ

เข้าไปใช้กำลังทำร้ายภายในบริเวณบ้าน ผิดบุกรุกโดยใช้กำลังประทุษร้าย

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๙๐/๒๕๕๓

ป.อาญา บุกรุกโดยใช้กำลังประทุษร้าย (ม.๓๖๔,๓๖๕(๑))

ใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย (ม.๓๙๑)

ถึงแม้บริเวณที่ผู้ต้องหาเข้าไปทำร้ายผู้เสียหาย จะเป็นบริเวณที่ผู้เสียหายใช้ทำเป็นร้านค้าขายอาหารซึ่งบุคคลทั่วไปสามารถเข้าไปได้ แต่ก็ต้องเป็นการเข้าไปเพื่อสั่งซื้อหรือรับประทานอาหาร หรือเข้าไปเพื่อการอันสมควรอื่น จึงจะถือว่าเป็นการเข้าไปโดยมิเหตุอันสมควร แต่การที่ผู้ต้องหาซึ่งเคยทะเลาะกับผู้เสียหายมาก่อน ได้วิ่งเข้าไปใช้กำลังทำร้ายผู้เสียหายภายในบริเวณบ้านของผู้เสียหาย ทั้งๆที่ผู้เสียหายได้ไล่และห้ามมิให้เข้าไป ย่อมมิใช่เป็นการเข้าไปโดยมิเหตุอันสมควร การกระทำของผู้ต้องหา จึงเป็นความผิดฐานบุกรุกโดยใช้กำลังประทุษร้าย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะที่ผู้เสียหายกำลังเตรียมข้าวของเพื่อขายอาหารตามสั่ง และกำลังพูดโทรศัพท์อยู่ในร้าน เห็นผู้ต้องหาเดินมาที่หน้าร้านของผู้เสียหายส่งเสียงเอะอะโวยวายด่าว่าบุตรชายของผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงไล่ผู้ต้องหาออกไปและห้ามมิให้ผู้ต้องหาเข้ามาในบ้านเด็ดขาด หากเข้ามาจะแจ้งความบุกรุก แต่ผู้ต้องหาไม่เชื่อฟังและเดินเข้ามาในร้านของผู้เสียหายแล้วตบหน้าผู้เสียหาย ๑ ที และตบซ้ำอีก ๑ ที แต่ไม่ถูกเนื่องจากผู้เสียหายหลบทัน จากนั้นผู้ต้องหาจึงวิ่งออกไปจากบ้านผู้เสียหายกลับไปที่บ้านของผู้ต้องหาซึ่งอยู่ติดกัน ซึ่งแพทย์มีความเห็นว่าบาดแผลของผู้เสียหายที่ถูกตบทำร้ายต้องรักษาประมาณ ๕ วัน ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาคกระทำผิดฐานบุกรุกโดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีนาย ส. เป็นประจักษ์พยานคนกลางให้การยืนยันว่าขณะเกิดเหตุเห็นผู้ต้องหาวิ่งเข้าไปในบ้านของผู้เสียหายแล้วใช้มือตบใบหน้าผู้เสียหาย ๒ ครั้ง และวิ่งออกจากบ้านผู้เสียหายกลับเข้าบ้านของผู้ต้องหา เจือสมกับคำให้การของผู้เสียหายและของเด็กชาย ส. บุตรชายของผู้เสียหาย พยานหลักฐานจึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาได้เข้าไปในบ้านซึ่งเป็นที่อาศัยของผู้เสียหายแล้วใช้กำลังทำร้ายผู้เสียหาย ถึงแม้บริเวณที่ผู้ต้องหาเข้าไปทำร้ายผู้เสียหายจะเป็นบริเวณที่ผู้เสียหายใช้ทำเป็นร้านค้าขายอาหารซึ่งบุคคลทั่วไปสามารถเข้าไปได้ แต่ก็ต้องเป็นการเข้าไปเพื่อสั่งซื้อหรือรับประทานอาหาร หรือเข้าไปเพื่อการอันสมควรอื่น จึงจะถือว่าเป็นการเข้าไปโดยมีเหตุอันสมควร แต่การที่ผู้ต้องหาซึ่งเคยทะเลาะกับผู้เสียหายมาก่อน ได้วิ่งเข้าไปใช้กำลังทำร้ายผู้เสียหายภายในบริเวณบ้านของผู้เสียหายดังกล่าว ทั้ง ๆ ที่ผู้เสียหายได้ไล่และห้ามมิให้เข้าไป ย่อมมิใช่เป็นการเข้าไปโดยมีเหตุอันสมควร การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นความผิดฐานบุกรุกโดยใช้กำลังประทุษร้าย และเมื่อไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานบุกรุกโดยใช้กำลังประทุษร้ายและใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔, ๓๖๕ (๑), ๓๙๑ ซึ่งเป็นการกระทำความผิดอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานบุกรุกโดยใช้กำลังประทุษร้าย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๔, ๓๖๕ (๑) และสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๙๑, ๙๐

ล้ำเข้าไปตักดินในที่ดินของผู้อื่น เป็นลักทรัพย์และบุกรุก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๙๕/ ๒๕๕๓

ป.อาญา ลักทรัพย์ (ม.๓๓๔, ๓๓๖ ทวิ)

บุกรุก (ม.๓๖๒)

ที่ดินของผู้ต้องหาและผู้เสียหายอยู่ติดกันโดยมีหลักเขตแสดงแนวเขตของที่ดินไว้ชัดเจน ผู้ต้องหาจึงทราบอยู่แล้วว่าที่ดินภายในแนวเขตใดเป็นของผู้ต้องหาและที่ดินภายในแนวเขตใดเป็นผู้เสียหาย ทั้งในขณะที่ยุทธศาสตร์ควบคุมการตักดิน ผู้เสียหายได้เตือนผู้ต้องหาให้ควบคุมการตักดินให้อยู่ภายในแนวเขตที่ดินของผู้ต้องหาและไม่ให้ล้ำเข้าไปตักดินในที่ดินของผู้เสียหาย การที่ผู้ต้องหาควบคุมการตักดินล้ำเข้าไปตักเอาดินในที่ดินของผู้เสียหายใส่ในรถบรรทุกขับออกไปจึงเป็นการลักเอาดินซึ่งเป็นทรัพย์ของผู้เสียหายไปโดยทุจริตและยังเป็นการเข้าไปในที่ดินอันเป็นอสังหาริมทรัพย์ของผู้เสียหายเพื่อถือครองอสังหาริมทรัพย์นั้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนหรือเข้าไปกระทำการใดๆ อันเป็นการรบกวนการครอบครองที่ดินอันเป็นอสังหาริมทรัพย์ของผู้เสียหายโดยปกติสุข

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๔๓๓๕ เนื้อที่ประมาณ ๑๓ ไร่ ๓๒.๕ ตารางวา มีนาย ล. เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ และได้มีการแบ่งที่ดินดังกล่าวออกเป็นหลายโฉนดและที่ดิน ที่เกิดเหตุตามโฉนดเลขที่ ๕๓/๙๑๙ เลขที่ดิน ๕๔ ซึ่งมีกองดินขนาดใหญ่กั้นอยู่ระหว่างที่ดินของผู้ต้องหา และเมื่อวันที่ ๙-๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เวลากลางวัน ผู้ต้องหาได้ขายนํ้าดินของตนและให้รถตักดินเข้ามาตักหน้าดินแล้วรื้อล้ำเข้าไปตักหน้าดินตามโฉนดเลขที่ ๕๓/๙๑๙ เลขที่ดิน ๕๔ ของนาย ล. ประมาณ ๒.๕ เมตร ยาว ๔๐ เมตร และสูง ๓ เมตร คำนวณเป็นเงินประมาณ ๑๕๐,๐๐๐ บาท ทั้ง ๆ ที่นาย ล. ได้กล่าวเตือนอย่าให้รถตักดินเข้ามาตักหน้าดินไว้แล้ว และผู้ต้องหารับว่ามีการรื้อล้ำ

เข้าไปจริงจึงเสนอขอใช้ค่าเสียหายประกอบกับผลการรังวัดของสำนักงานที่ดินจังหวัดชุมพร พบว่ามีการขุดหน้าดินล้าเข้าไปในแนวเขตที่ดินของนาย ล. เฉลี่ยประมาณ ๑ เมตร นาย ล. ได้ร้องทุกข์ดำเนินคดีภายในอายุความร้องทุกข์กล่าวหาว่าผู้ต้องหาหาบุกรุกและขุดเอาดิน ลูกรังในแนวเขตที่ดินของตนเองไป

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ และบุกรุก หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ที่ดินของผู้ต้องหาและที่ดินของผู้เสียหายอยู่ติดกัน โดยมีหลักเขตตามภาพถ่ายเอกสารในสำนวน แสดงแนวเขตของที่ดินไว้ชัดเจน ผู้ต้องหาจึงทราบอยู่แล้วว่าที่ดินภายในแนวเขตใดเป็นของผู้ต้องหาและที่ดินภายในแนวเขตใดเป็นของผู้เสียหาย ทั้งในขณะที่ยุติการควบคุมการลักดิน ผู้เสียหายก็ได้เตือนผู้ต้องหาให้ควบคุมการลักดินให้อยู่ภายในแนวเขตที่ดินของผู้ต้องหาและไม่ให้ล้าเข้าไปลักดินในที่ดินของผู้เสียหาย ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาควบคุมการลักดินล้าเข้าไปลักเอาดินในที่ดินของผู้เสียหายใส่ในรถบรรทุก ขับออกไปขาย จึงเป็นการลักเอาดินซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้เสียหายไปโดยทุจริตและโดยฉ้อฉล ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดหรือการพาทรัพย์สินนั้นไป ทั้งยังเป็นการเข้าไปในที่ดิน อันเป็นอสังหาริมทรัพย์ของผู้เสียหายเพื่อถือครองอสังหาริมทรัพย์นั้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วน หรือเข้าไปกระทำการใด ๆ อันเป็นการรบกวนการครอบครองที่ดินอันเป็นอสังหาริมทรัพย์ของผู้เสียหายโดยปกติสุข พยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์โดยฉ้อฉล ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำผิดหรือการพาทรัพย์สินนั้นไป และบุกรุกเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นเพื่อถือการครอบครองอสังหาริมทรัพย์นั้นทั้งหมด หรือแต่บางส่วน หรือเข้าไปกระทำการใด ๆ อันเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่น โดยปกติสุข ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔, ๓๓๖ ทวิ, ๓๖๒ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ข้อ ๑๓ และขอให้คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ลักไป ราคา ๑๕๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายด้วย

ร้องทุกข์เกินกำหนดสามเดือนคดีขาดอายุความ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๐๖/ ๒๕๕๓

ป.อาญา อายุความ (ม. ๙๖)

ยกยอก (ม. ๓๕๒)

เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๐ ผู้ต้องหา ได้เข้าซื้อโทรศัพท์มือถือไปจากผู้เสียหาย โดยชำระราคาครั้งแรกเป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นผู้ต้องหาไม่ชำระค่าเช่าซื้อที่เหลือให้ผู้เสียหายอีกเลย จนกระทั่งเดือนมีนาคม ๒๕๕๒ ผู้เสียหายได้ทราบจากพนักงานขายสินค้าของผู้เสียหายว่าผู้ต้องหาได้นำโทรศัพท์ที่เช่าซื้อจากผู้เสียหายไปขายให้แก่บุคคลอื่นแล้ว กรณีจึงถือได้ว่าผู้เสียหายทราบว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาเปียดังเอาโทรศัพท์มือถือของผู้เสียหายไปตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๕๒ การที่ผู้เสียหายไปร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๒ จึงเกินกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด คดีจึงขาดอายุความ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายประกอบอาชีพให้เช่าซื้อโทรศัพท์มือถือ ชื่อร้าน พ. เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๐ เวลากลางวัน ผู้ต้องหาได้เข้าซื้อโทรศัพท์มือถือ ยี่ห้อ โนเกีย รุ่น ๕๓๐๐ จำนวน ๑ เครื่อง ราคา ๑๓,๕๐๐ บาท จากผู้เสียหาย โดยตกลงชำระราคาครั้งแรกเป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือผ่อนชำระงวดละ ๑,๐๕๐ บาท ทุกวันที่ ๑๐ ของเดือนเป็นเวลา ๑๐ เดือน ผู้เสียหายตกลงและมอบโทรศัพท์มือถือดังกล่าวให้ไป ต่อมาเมื่อถึงกำหนดชำระเงินวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๐ ผู้ต้องหาไม่นำเงินมาชำระ ผู้เสียหายมอบหมายให้นาย ศ. ซึ่งเป็นพนักงานภายในร้านติดตามทวงถามตามที่อยู่ของผู้ต้องหาให้ไว้ คนในบ้านอ้างว่าผู้ต้องหาไปต่างจังหวัด เมื่อโทรศัพท์ไปตามเบอร์ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ ผู้รับบอกว่าเป็นลูกจ้างของผู้ต้องหา ผู้ต้องหาไปต่างจังหวัด ต่อมาประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้เสียหายพบผู้ต้องหาที่สถานีตำรวจภูธรวัดสิงห์ และสอบถามเรื่องการผ่อนชำระค่าโทรศัพท์ ผู้ต้องหาแจ้งว่า

ขณะนี้มีปัญหาเรื่องการเงินและภายใน ๑-๒ สัปดาห์จะนำเงินที่เหลือไปชำระให้ที่ร้าน แต่เมื่อถึงกำหนดผู้ต้องหาไม่ชำระ ประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๕๒ นาย ศ. พบผู้ต้องหาและสอบถามเรื่องผ่อนชำระค่าโทรศัพท์ ผู้ต้องหาแจ้งว่าโทรศัพท์ที่เช่าซื้อมาได้ขายให้ผู้อื่นไปแล้ว วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๒ ผู้เสียหายพบผู้ต้องหา ผู้ต้องหาบ่ายเบี่ยงการชำระเงินอีก โดยบอกว่าก่อนวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ จะชำระเงินส่วนที่ค้างทั้งหมด จำนวน ๑๐,๕๐๐ บาทให้ และได้บันทึกต่อหน้าผู้เสียหายอีกว่าได้นำโทรศัพท์มือถือที่เช่าซื้อไปขายให้กับ บุคคลอื่นนานแล้ว เมื่อถึงกำหนดในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ผู้ต้องหาไม่ชำระ วันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๒ ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดพิจารณาว่า คดีนี้มีการร้องทุกข์ภายในกำหนดอายุความหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ความผิดฐานยักยอกเป็นความผิดอันยอมความได้ ถ้าผู้เสียหายมิได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ สำหรับคดีนี้มีพยานหลักฐานฟังได้ว่าเมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๐ ผู้ต้องหาได้เช่าซื้อโทรศัพท์มือถือไปจากผู้เสียหาย โดยชำระราคาครั้งแรกเป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นผู้ต้องหาไม่ชำระค่าเช่าซื้อที่เหลือให้ผู้เสียหายอีกเลย จนกระทั่งเดือนมีนาคม ๒๕๕๒ ผู้เสียหายได้ทราบจากพนักงานขายสินค้าของผู้เสียหายว่าผู้ต้องหาได้นำโทรศัพท์ที่เช่าซื้อจากผู้เสียหายไปขายให้แก่บุคคลอื่นแล้ว กรณีจึงถือได้ว่าผู้เสียหายทราบว่าผู้ต้องหา มีเจตนาเบียดบังเอาโทรศัพท์มือถือของผู้เสียหายไปตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๕๒ การที่ผู้เสียหายไปร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๒ จึงเกินกำหนดสามเดือน นับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด คดีจึงขาดอายุความไปแล้ว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๖ สิทธิในการนำคดีอาญามาฟ้องผู้ต้องหาย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙(๖) และกรณีเข้าเงื่อนไขระงับคดีตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๕๔(๖) ที่กำหนดให้พนักงานอัยการต้องสั่งยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาฐานยักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ เพราะคดีขาดอายุความ

เก็บทรัพย์สินที่ผู้เสียหายทำตกไปเป็นหลักทรัพย์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๑๔/๒๕๕๓

ป.อาญา ร่วมกันลักทรัพย์ฯ (ม. ๓๓๕(๓), ๘๓)

โทรศัพท์มือถือของผู้เสียหายที่ผู้ต้องหาทั้งสองเก็บเอาไปยังอยู่ในความครอบครองของผู้เสียหาย ไม่ใช่ทรัพย์ตกหาย การที่มีผู้เก็บได้ไม่ทำให้ความยึดถือครอบครองของผู้เสียหายขาดตอนไป ผู้ต้องหาทั้งสองเอาทรัพย์สินของผู้เสียหายไปโดยรู้ว่ามีใช้ของตนและรู้หรือควรรู้ว่าเจ้าของกำลังติดตามเพื่อเอาทรัพย์สินดังกล่าวคืน จึงเป็นการเอาทรัพย์สินของผู้เสียหายไปโดยทุจริต เป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ มิใช่ยกยอกทรัพย์สินหาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุขณะที่ผู้เสียหายนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์มากับบุตรสาว เพื่อเข้าไปทำงานที่ชุมชนวัดคลองเตย ๒ เมื่อถึงบริเวณปากซอยได้ลงจากรถจักรยานยนต์เพื่อเข้าไปในบ้านพัก ในเวลานั้นผู้ต้องหาที่ ๑ ได้นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของผู้ต้องหาที่ ๒ ขับผ่านไปทางปากซอย ขณะที่ลงจากรถผู้เสียหายได้ยินเสียงคล้ายของตก แต่หาไม่เจอจึงเดินเข้าบ้านพัก พบว่าโทรศัพท์มือถือยี่ห้อโนเกีย ราคา ๑๑,๐๐๐ บาท ได้หายไป สอบถามนางสาว อ. พยานในที่เกิดเหตุ ทราบว่าเห็นผู้ต้องหาที่ ๑ ลงจากรถจักรยานยนต์และหยิบเอาโทรศัพท์มือถือดังกล่าวไป ผู้เสียหายได้ไปติดตามสอบถาม แต่ไม่ได้ความจริงแจ้งความดำเนินคดี

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ มีความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าตามวันเวลาเกิดเหตุผู้เสียหายได้ทำโทรศัพท์มือถือตกบริเวณหน้าบ้านพักแล้วเดินเข้าไปในบ้าน ขณะนั้นผู้ต้องหาที่ ๒

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ขับชี้รณจักรยานยนต์ผ่านมาบริเวณที่เกิดเหตุโดยมีผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นภรรยา นั่งซ้อนท้ายผู้ต้องหาที่ ๒ ได้หยุดรถ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ ลงจากรถไปเก็บโทรศัพท์มือถือของผู้เสียหายที่ตกอยู่ที่พื้นถนนแล้วกลับมาขึ้นรถ จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ขับรถออกไป หลังจากผู้เสียหายทราบว่าทำโทรศัพท์มือถือตกบริเวณหน้าบ้านก็รีบติดตามค้นหาทันที และทราบว่าผู้ต้องหาทั้งสองซึ่งมีบ้านพักอยู่ใกล้กันเป็นผู้เก็บเอาไป เมื่อผู้เสียหายไปสอบถามปรากฏว่าผู้ต้องหาทั้งสองปฏิเสธว่าไม่ได้เอาไป ต่อมาในชั้นสอบสวนผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การรับสารภาพและนำโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่มาชดใช้ให้แก่ผู้เสียหายจนเป็นที่พอใจแล้ว ดังนี้ ถือว่าโทรศัพท์มือถือของผู้เสียหายที่ผู้ต้องหาทั้งสองเก็บเอาไปยังอยู่ในความครอบครองของผู้เสียหาย ไม่ใช่ทรัพย์สินตกหาย การที่มีผู้เก็บได้ไม่ทำให้ความยึดถือครอบครองของผู้เสียหายขาดตอนไป ผู้ต้องหาทั้งสองเอาทรัพย์สินของผู้เสียหายไปโดยรู้ว่ามีใช้ของตนและรู้หรือควรรู้ว่าเจ้าของกำลังติดตามเพื่อเอาทรัพย์สินดังกล่าวคืน จึงเป็นการเอาทรัพย์สินของผู้เสียหายไปโดยทุจริต เป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ มิใช่ยกยอกทรัพย์สินหายชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ฐานร่วมกันลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓๕ (๗), ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑

พนักงานธนาคาร มีหน้าที่รับฝาก-ถอนเงินของธนาคาร เป็นผู้มีอาชีพอันยอมเป็น ที่ไว้วางใจของประชาชน ต้องรับโทษหนักขึ้น

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๒๐/๒๕๕๓

ป.อาญา ได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น กระทำผิดหน้าที่ของตนด้วยประการใด ๆ

(ม.๓๕๓)

เป็นผู้มีอาชีพอันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน (ม.๓๕๔)

ขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นพนักงานลูกจ้างของธนาคารฯ ผู้เสียหายในตำแหน่ง
เจ้าหน้าที่พัฒนาธุรกิจ (CSR) มีอำนาจหน้าที่พัฒนาด้านธุรกิจ เปิดบัญชีรับฝากถอน
และขายผลิตภัณฑ์ของธนาคาร รับผิดชอบการปฏิบัติงานธุรกรรมด้านการซื้อขาย
แลกเปลี่ยนและการโอนเงิน เงินตราต่างประเทศ มีอำนาจลงนามในตราสารทางการเงิน
มูลค่าไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท/ฉบับ อันเป็นหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สิน
ของธนาคารฯ ผู้เสียหาย ได้นำเช็คพินาทเรียกเก็บเงินจากธนาคาร ก. โดยระบบหักบัญชี
ระหว่างธนาคารผ่านธนาคารแห่งประเทศไทย เพื่อเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ต้องหาที่ ๒
ซึ่งเป็นการต้องห้ามตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๙๙๙ ประกอบ
มาตรา ๑๐๐๐ และเป็นการกระทำที่ผิดหน้าที่ของตนตามระเบียบของธนาคารฯ ผู้เสียหาย
ซึ่งจะต้องเรียกเก็บเงินตามเช็คพินาทเข้าบัญชีเงินฝากของบริษัท พ. ผู้ทรงที่แท้จริงเท่านั้น
จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของธนาคารฯ ผู้เสียหาย
เนื่องจากธนาคารฯ ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นผู้นำเช็คเรียกเก็บจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อบริษัท พ.
ผู้ทรงที่แท้จริง ดังนั้น การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นความผิดฐานได้รับมอบหมาย
ให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น กระทำความผิดหน้าที่ด้วยประการใด ๆ โดยทุจริต จนเป็นเหตุ
ให้เกิดความเสียหายในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้ต้องหาที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๕๓ และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นพนักงานธนาคารฯ ผู้เสียหาย
มีหน้าที่รับฝาก-ถอนเงินของธนาคารฯ ผู้เสียหาย จึงเป็นผู้มีอาชีพอันเป็นที่ไว้วางใจ
ของประชาชน อันจะต้องรับโทษหนักขึ้น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๔ ด้วย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุบริษัท พ. ได้นำรถยนต์กระบะ ซึ่งทำประกันภัยไว้กับบริษัท น.มาซ่อมที่อู่ซ่อมรถของนาย ช.เนื่องจากรถยนต์ได้ประสบอุบัติเหตุมา โดยคิดราคาค่าซ่อมเป็นเงินจำนวน ๓๕,๐๐๐ บาท เมื่อตกลงค่าซ่อมเรียบร้อยแล้วนาย ช.ได้เบิกเงินจำนวนดังกล่าวจากบริษัท พ. เพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการซ่อมรถ เมื่อซ่อมรถเสร็จเรียบร้อยแล้วบริษัท พ. ได้มอบอำนาจให้นาย ช. ไปรับเช็คซึ่งเป็นเงินที่ได้จากการเอาประกันภัยจากบริษัท น.ทางบริษัท น. ได้ส่งจ่ายเช็คธนาคาร ก. ระบุชื่อบริษัท พ. โดยมีการขีดฆ่าคำว่า “หรือผู้ถือ” ออก และมีการประทับตรา A/C Payee Only มอบให้กับนาย ช. เพื่อนำไปมอบให้กับบริษัท พ. ตามที่เคยปฏิบัติกันมา ภายหลังจากที่ได้รับเช็คแล้วนาย ช. ไม่ได้นำไปมอบให้กับ บริษัท พ. แต่ได้นำเช็คมอบให้นางสาว น. นำไปเรียกเก็บเงิน ต่อมาปรากฏว่าเช็คดังกล่าวได้มีการเรียกเก็บเงินกับผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นพนักงานที่มีหน้าที่รับฝาก ถอนเงิน และขายผลิตภัณฑ์ของธนาคารผู้เสียหาย เพื่อเข้าบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๒ และมีการเรียกเก็บเงินจากธนาคารตามเช็คได้เป็นที่เรียบร้อยแล้วต่อมาผู้กล่าวหา ซึ่งเป็นผู้จัดการธนาคารผู้เสียหาย ได้รับแจ้งจากพนักงานธนาคาร ก. ว่าเช็คดังกล่าวนั้น บริษัท พ. ซึ่งเป็นผู้ทรงเช็คที่แท้จริงยังไม่ได้รับเงิน จึงได้มีการตรวจสอบทราบว่ามีการเรียกเก็บเงินผ่านเข้าบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๒ โดยมีผู้ต้องหาที่ ๑ ทำหน้าที่ดำเนินการทางธุรกรรมในฐานะพนักงาน ต่อมาได้มีการตรวจสอบข้อมูลย้อนหลัง จึงได้ทราบว่าเมื่อระหว่างเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๐ ถึงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ได้มีการเรียกเก็บเงินตามเช็คโอนเข้าบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๒ โดยไม่ได้โอนเข้าบัญชีของผู้ทรงเช็คตามที่ระบุไว้ในเช็ค โดยมีผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ดำเนินการทางธุรกรรมหลายครั้ง เป็นเงิน ๑๖,๐๑๘,๕๙๔.๕๑ บาท ซึ่งเช็คส่วนใหญ่เป็นของบริษัทประกันภัยส่งจ่ายให้กับผู้เอาประกันภัย นอกจากนี้ผู้ต้องหาที่ ๑ ยังดำเนินการทางธุรกรรมให้มีการเรียกเก็บเงินและโอนเข้าบัญชีของนาย พ. ซึ่งเปิดไว้กับธนาคารผู้เสียหายอีกหลายครั้ง และเงินส่วนใหญ่อันโอนเข้าบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๒ และนาย พ. ก็ได้ถูกโอนต่อไปเข้าในบัญชีของนาย ธ.ซึ่งเปิดไว้กับธนาคาร ก. จำกัด (มหาชน) สาขาบางเขน และได้มีการถอนเงินไปหมดแล้ว รวมถึงเงินจำนวน ๓๕,๐๐๐ บาท ในคดีนี้ด้วย ซึ่งผู้กล่าวหาเห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๑ กระทำผิดระเบียบกฎเกณฑ์ของธนาคารและอาจก่อให้เกิดความเสียหายกับธนาคารได้ จึงได้รายงานให้กับสำนักงานภาคทราบ และต่อมาธนาคารผู้เสียหาย ได้มอบอำนาจให้ผู้กล่าวหาฟ้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสองกระทำความผิดฐานได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น กระทำผิดหน้าที่ด้วยประการใด ๆ โดยทุจริต จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้นั้น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยประการแรกว่า การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นพนักงานลูกจ้างของธนาคารฯ ผู้เสียหาย นำเช็คธนาคาร ก. สั่งจ่ายเงินจำนวน ๓๕,๐๐๐ บาท ซึ่งระบุชื่อ “บริษัท พ.” เป็นผู้รับเงินโดยมีการขีดฆ่าคำว่า “หรือผู้ถือ” ออก และมีการประทับตรา A/C Payee Only เรียกเก็บเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นความผิดฐานได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น กระทำผิดหน้าที่ด้วยประการใด ๆ โดยทุจริต จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓ หรือไม่ เห็นว่า ขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นพนักงานลูกจ้างของธนาคารฯ ผู้เสียหาย ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่พัฒนาธุรกิจ (CSR) มีอำนาจหน้าที่พัฒนาด้านธุรกิจ เปิดบัญชีรับฝากถอนและขายผลิตภัณฑ์ของธนาคาร รับผิดชอบการปฏิบัติงานธุรกรรมด้านการซื้อขายแลกเปลี่ยนและการโอนเงิน เงินตราต่างประเทศ มีอำนาจลงนามในตราสารทางการเงินมูลค่าไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท/ฉบับ อันเป็นหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของธนาคารฯ ผู้เสียหาย ได้นำเช็คพิพาทดังกล่าวเรียกเก็บเงินจากธนาคาร ก. โดยระบบหักบัญชีระหว่างธนาคารผ่านธนาคารแห่งประเทศไทย เพื่อเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นการต้องห้ามตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๙๙๙ ประกอบมาตรา ๑๐๐๐ และเป็นการกระทำที่ผิดหน้าที่ของตนตามระเบียบของธนาคารฯ ผู้เสียหายซึ่งจะต้องเรียกเก็บเงินตามเช็คพิพาทเข้าบัญชีเงินฝากของบริษัท พ. ผู้ทรงที่แท้จริงเท่านั้น จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของธนาคารฯ ผู้เสียหาย เนื่องจากธนาคารฯ ผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้นำเช็คเรียกเก็บจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อบริษัท พ. ผู้ทรงที่แท้จริง ดังนั้น การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นความผิดตามข้อกล่าวหาดังกล่าว และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นพนักงานธนาคารฯ ผู้เสียหายมีหน้าที่รับฝาก-ถอนเงินของธนาคารฯ ผู้เสียหาย จึงเป็นผู้มีอาชีพอันเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๔ ด้วย ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๙๖/๒๕๔๒^(๑)

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการที่สองมีว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นตัวการร่วมหรือผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดของผู้ต้องหาที่ ๑ หรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานยักยอกทรัพย์สิน

(๑) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๙๖/๒๕๔๒

พนักงานธนาคารมีหน้าที่รับฝาก-ถอนเงิน ให้แก่ลูกค้าของธนาคาร ธนาคารเป็นผู้มีอาชีพอันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน การที่พนักงานดังกล่าวยักยอกทรัพย์สินที่ลูกค้าธนาคารนำมาฝากกับธนาคาร พนักงานธนาคารมีความผิดตามมาตรา ๓๕๔

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓ ผู้กระทำความผิดต้องเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นหรือทรัพย์สิน ซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย กระทำผิดหน้าที่ของตนโดยทุจริตจนทำให้เกิดความเสียหายและกรณีผู้กระทำความผิดที่ต้องรับโทษหนักขึ้น ตามมาตรา ๓๕๔ ต้องเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดมาตรา ๓๕๓ ได้กระทำในฐานะที่เป็นผู้มีอาชีพหรือธุรกิจอันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นแต่เพียงเจ้าของบัญชีเงินฝากที่มีการเรียกเก็บเงินตามเช็คพิพาทเข้าบัญชี จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะเป็นผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๓๕๓ และมาตรา ๓๕๔ ได้ เพราะไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้ได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น และไม่ได้มีฐานะเป็นผู้มีอาชีพหรือธุรกิจ อันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน เมื่อผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่สามารถกระทำความผิดตามมาตราดังกล่าวได้ ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงเป็นตัวการร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ ในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ไม่ได้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๗๐/๒๕๕๑^(๒) แต่การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นเจ้าของบัญชีเงินที่ฝาก

(๒) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๗๐/๒๕๕๑

ความผิดฐานยักยอกทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ ผู้กระทำความผิดต้องเป็นผู้ครอบครองทรัพย์สินซึ่งเป็นของผู้อื่น หรือผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย และได้เบียดบัง เอาทรัพย์สินเป็นของตนเองหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต ส่วนความผิดตามมาตรา ๓๕๓ ผู้กระทำความผิดต้องเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นหรือทรัพย์สินซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย กระทำผิดหน้าที่ของตนโดยทุจริตจนทำให้เกิดความเสียหาย สำหรับความผิดตามมาตรา ๓๕๔ ต้องเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดมาตรา ๓๕๒ หรือ ๓๕๓ ได้กระทำในฐานะ ที่เป็นผู้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นตามคำสั่งศาลหรือตามพินัยกรรม เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลย หรือ ว. เป็นผู้ครอบครองทรัพย์สินของผู้อื่นและจำเลยไม่ได้เป็นผู้ได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น และไม่ได้มีฐานะเป็นผู้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นตามคำสั่งศาลหรือตามพินัยกรรม จำเลยจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะเป็นผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๓๕๒ มาตรา ๓๕๓ และมาตรา ๓๕๔ ได้ เมื่อจำเลยไม่สามารถกระทำความผิดตามมาตราดังกล่าวได้ จำเลยจึงเป็นตัวการ ร่วมกับ ว. ในการกระทำความผิดตามมาตรา ๘๓ ไม่ได้ การจดทะเบียนโอนมรดกให้แก่ผู้จัดการมรดกในฐานะเป็นผู้จัดการมรดกนั้น สามารถทำได้โดยไม่ต้องสอบถามทายาทอื่น แตกต่างกับการจดทะเบียนโอนมรดกให้แก่ผู้จัดการมรดก ในฐานะเป็นผู้รับมรดกเอง ซึ่งจะต้องมีการบันทึกการยินยอมของทายาทเจ้ามรดกไว้ด้วย และเป็นการจดทะเบียนที่ดิน ประเภทมีทุนทรัพย์ เมื่อปรากฏว่า ว. ได้ให้ถ้อยคำต่อเจ้าพนักงานที่ดินว่า เหตุที่ไม่ได้โอนมรดกรายนี้ให้ทายาทอื่นด้วยนั้น เนื่องจาก ว. ได้แบ่งมรดกส่วนอื่นให้ไปแล้ว และจำเลยในฐานะทายาทได้ทำบันทึกให้ความยินยอม โดยที่ผู้จัดการมรดกยังไม่ได้แบ่งมรดกรายอื่นให้แก่โจทก์ ทั้งสองซึ่งเป็นทายาทอื่นเลย จึงเป็นการที่จำเลยช่วยเหลือ ให้ ว. ผู้จัดการมรดกตามคำสั่งศาลได้จดทะเบียนโอนมรดกเป็นของ ว. ในฐานะผู้รับมรดกเอง อันเป็นการกระทำที่มีมูลความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓, ๓๕๔ ประกอบ ๘๖ แล้ว

มีการเรียกเงินจากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) และรับโอนเงินตามเช็คพินาศเข้าบัญชีเงินฝากของผู้ต้องหาที่ ๒ โดยผ่านระบบหักบัญชีระหว่างธนาคารผ่านธนาคารแห่งประเทศไทยตามผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ทำธุรกรรมทางการเงินดังกล่าว อันเป็นการกระทำผิดหน้าที่ตามระเบียบของธนาคารฯ ผู้เสียหายโดยทุจริตจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้ต้องหาที่ ๑ ถือว่าเป็นการกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้ต้องหาที่ ๑ กระทำความผิดดังกล่าว ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๔ ประกอบมาตรา ๘๖ เทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๘๓/๒๕๕๔^(๓) และ ๕๓๒/๒๕๕๓^(๔)

^(๓) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๘๓/๒๕๕๔

จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกที่ดินพร้อมตึกแถวพินาศ แต่เมื่อจำเลยที่ ๑ เป็นผู้จัดการมรดกตามคำสั่งศาล ได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้ต้องหาที่ ๑ กระทำความผิดหน้าที่ของตนโดยทุจริตโดยจดทะเบียนโอนทรัพย์สินนั้นเป็นของตนเอง เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓ ประกอบด้วยมาตรา ๓๕๔ ซึ่งเป็น บทเฉพาะแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องปรับบทลงโทษตามมาตรา ๓๕๒ ซึ่งเป็นบททั่วไปอีก

แม้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ รับโอนทรัพย์สินมรดกจากจำเลยที่ ๑ โดยไม่สุจริตอันเป็นการสมคบกับจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดด้วยก็ตาม แต่ก็ไม่อาจลงโทษจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในฐานะเป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ ๑ ได้เพราะจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ไม่ได้กระทำให้ในฐานะเป็นผู้จัดการมรดกของผู้ต้องหาที่ ๑ ตามคำสั่งศาลดังกล่าวได้เพียงผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓, ๓๕๔ ประกอบด้วยมาตรา ๘๖

^(๔) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๓๒/๒๕๕๓

จำเลยที่ ๑ ในฐานะผู้จัดการมรดกของผู้ตายมีหน้าที่จัดการมรดกและแบ่งปันทรัพย์สินมรดกให้แก่โจทก์ทั้งสาม ซึ่งเป็นทายาทของผู้ตายตามสิทธิที่จะพึงมีพึงได้ การที่จำเลยที่ ๑ โอนหุ้นของผู้ตายให้แก่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ แล้วจำเลยที่ ๓ โอนหุ้นดังกล่าวกลับมาให้จำเลยที่ ๒ ซึ่งมีได้เป็นทายาทผู้มีสิทธิได้รับทรัพย์สินมรดก จึงเป็นการกระทำผิดหน้าที่ของตนโดยทุจริต ทำให้โจทก์ทั้งสามไม่ได้รับแบ่งปันหุ้นดังกล่าว ถือว่าเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของโจทก์ทั้งสาม แม้จะได้ความว่าบริษัทนี้มีหุ้นนี้ขึ้นค้างชำระเป็นจำนวนมากก็เป็นคนละกรณีกัน เพราะโจทก์ทั้งสามต้องรับไปทั้งสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบ การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๔ ส่วนจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ไม่ได้เป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตาย ทั้งไม่ได้ความว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ได้รับมอบหมายให้จัดการหุ้นดังกล่าวของผู้ตาย หรือไม่ อย่างไร คงได้ความแต่เพียงว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ รับโอนหุ้นดังกล่าวจากจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตาย และจำเลยที่ ๒ รับโอนหุ้นกลับมาจากจำเลยที่ ๓ เท่านั้น การกระทำของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นการกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกในการที่จำเลยที่ ๑ กระทำความผิด จึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๔ ประกอบมาตรา ๘๖

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า การที่ผู้ต้องหาทั้งสองร่วมกันนำเช็คพิพาท ซึ่งเป็นเช็คระบุชื่อผู้อื่นเป็นผู้รับเงินเป็นเช็คห้ามโอนเปลี่ยนมือ ไปเรียกเก็บเงินจากธนาคาร ก. เพื่อเข้าบัญชีเงินฝาก ของผู้ต้องหาที่ ๒ และร่วมกันเบิกถอนเงินดังกล่าวไปเป็นประโยชน์ของตน ทำให้ได้ไปซึ่งเงินตามเช็คพิพาทดังกล่าว เป็นความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์หรือไม่ เห็นว่าการที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นพนักงานลูกจ้างของธนาคารฯ ผู้เสียหายได้อาศัยโอกาสตำแหน่งหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบในการฝาก-ถอนเงิน ได้ดำเนินการผิดระเบียบของธนาคารฯ ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นนายจ้าง โดยการนำเช็คพิพาทซึ่งเป็นเช็คขีดคร่อมระบุชื่อ “บริษัท พ.” ให้ผู้อื่นเป็นผู้รับเงินและเป็นเช็คห้ามโอนเปลี่ยนมือ ไปเรียกเก็บเงินจากธนาคาร ก. เพื่อเข้าบัญชีเงินฝาก ของผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งไม่มีสิทธิได้รับเงินตามเช็ค โดยผ่านระบบหักบัญชีระหว่างธนาคารฯ ผู้เสียหายกับธนาคาร ก. ผ่านธนาคารแห่งประเทศไทย หรือ “ระบบเช็คเรียกเก็บ” หรือ “การเคลียร์ระหว่างธนาคาร” และร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ เบิกถอนเงินจำนวนดังกล่าว ไปเป็นประโยชน์ของตนทำให้ได้ไปซึ่งเงินตามเช็คพิพาทดังกล่าว ถือว่าเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้ต้องหาทั้งสองเอาเงินของธนาคารฯ ผู้เสียหายไปโดยทุจริต อันเป็นการกระทำความผิดฐานร่วมกันโดยการแบ่งหน้าที่กันทำ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๗) เทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกา ๔๓๔๕/๒๕๔๕^(๕) และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าธนาคารฯ ผู้เสียหาย

(๕) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๔๕/๒๕๔๕

จำเลยเป็นลูกจ้างธนาคารโจทก์ร่วมในตำแหน่งผู้ช่วยหัวหน้าส่วนมีหน้าที่ควบคุมดูแลงานด้านบัญชีระยะสั้นโดยการออกตั๋วสัญญาใช้เงินรวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้อาศัยโอกาสในหน้าที่ของจำเลยทำเอกสารเบิกถอนเงินของโจทก์ร่วมระบุโอนเงินเข้าบัญชีลูกค้าอันเป็นเท็จ และโอนเงินของโจทก์ร่วมเข้าบัญชีของ ส. พวกของจำเลย หลังจากนั้นก็ร่วมกับพวกเบิกถอนเงินดังกล่าวไปเป็นประโยชน์ของตนกับพวก ซึ่งการที่เจ้าหน้าที่ของโจทก์ร่วมยอมให้มีการโอนเงินไปตามเอกสารเบิกถอนเงินที่จำเลยทำขึ้นนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับข้อความในเอกสารว่าเป็นจริงหรือเท็จ แต่เป็นการโอนเงินไปเพราะเอกสารเบิกถอนเงินที่จำเลยได้รับมอบอำนาจให้กระทำการมีรายการครบถ้วนและมีลายมือชื่อกับรหัสประจำตัวของจำเลยซึ่งหากจำเลยไม่กระทำด้วยวิธีการดังกล่าวย่อมไม่อาจเอาเงินออกไปจากบัญชีของโจทก์ร่วมได้ ดังนั้น การที่อนุมัติให้โอนเงินออกไปจากบัญชีของโจทก์ร่วม จึงมิได้เกิดจากการที่จำเลยหลอกลวงด้วยการแสดงข้อความในเอกสารอันเป็นเท็จและโดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไป ซึ่งทรัพย์สินของโจทก์ร่วม แต่เป็นกรณีที่จำเลยทำเอกสารเบิกถอนเงินโดยมีข้อความอันเป็นเท็จแล้วเสนอไปตามขั้นตอนเพื่อให้การอนุมัติโอนเงินตามเอกสารนั้น อันเป็นเพียงวิธีการที่จะทำให้จำเลยเอาเงินของโจทก์ร่วมออกไปจากบัญชีของโจทก์ร่วมโดยทุจริตได้ การกระทำของจำเลยจึงมิใช่ความผิดฐานฉ้อโกง แต่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง

เป็นนายจ้างของผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นธนาคารผู้นำเข้าบัญชีตามเช็คพิพาท มีหน้าที่จะต้องตรวจสอบชื่อผู้รับเงินตามเช็คว่าตรงกับหน้าเช็คและชื่อบัญชีที่นำเข้าหรือไม่ ซึ่งหากมิได้ทำการตรวจสอบก่อนแล้วเรียกเก็บเงินตามเช็คไป ธนาคารฯ ผู้เสียหายที่นำเช็คเรียกเก็บเงินจะต้องรับผิดชอบต่อบริษัท พ. ผู้ทรงที่แท้จริง ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ในฐานะที่เป็นลูกจ้างของธนาคารฯ ผู้เสียหาย กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ดังกล่าว จึงมีความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑๑) ในฐานะส่วนตัว อีกส่วนหนึ่งด้วย ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นหรือทรัพย์สินซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย กระทำผิดหน้าที่ของตนด้วยประการใด ๆ โดยทุจริตจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓ สั่งฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น กระทำผิดหน้าที่ของตนด้วยประการใด ๆ โดยทุจริต จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายในลักษณะ ที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่น ในฐานะเป็นผู้มีอาชีพยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓ ประกอบมาตรา ๓๕๔ และฐานร่วมกันลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างหรือที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๗) (๑๑) วรรคสอง และมาตรา ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ ซึ่งเป็นความผิดกรรมเดียวกัน โดยให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาดังกล่าวแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ โดยปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่แก้ไขใหม่ ก่อนยื่นฟ้อง ซึ่งขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น ร่วมกันกระทำผิดหน้าที่ของตนด้วยประการใด ๆ โดยทุจริตจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓ สั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานเป็นผู้สนับสนุน ผู้ได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่น กระทำผิดหน้าที่ของตนด้วยประการใด ๆ โดยทุจริต จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่น ในฐานะเป็นผู้มีอาชีพยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๔ และมาตรา ๘๖ และฐานร่วมกันลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๗) วรรคแรก และมาตรา ๘๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ ซึ่งเป็นความผิดกรรมเดียวกันโดยให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาดังกล่าวแก่ผู้ต้องหาที่ ๒ โดยปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่แก้ไขใหม่ ก่อนยื่นฟ้อง ขอศาลสั่งให้ผู้ต้องหาทั้งสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคาเงินสดจำนวน ๓๕,๐๐๐ บาท แก่บริษัท น. ผู้ทรงที่แท้จริงด้วย

แม้ภาพยนตร์ออกฉายทางโทรทัศน์แล้วถ้าจะออกจำหน่าย ต้องผ่านการตรวจพิจารณาอีก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๒๒/๒๕๕๓

พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ (ม.๔, ๒๕, ๓๗)

แม้ภาพยนตร์ได้นำออกฉายทางโทรทัศน์โดยผ่านการตรวจพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แล้ว ซึ่งเป็นข้อยกเว้นไม่ต้องนำดีวีดีภาพยนตร์ดังกล่าวไปทำการพิจารณาและขออนุญาตจากคณะกรรมการฯ ตามมาตรา ๒๓ (๕) แห่ง พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ ก็ตาม แต่ตามมาตรา ๒๓ วรรคสาม ได้บัญญัติเป็นบทบังคับไว้ว่า หากจะนำภาพยนตร์ดังกล่าวออกให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ก็จะต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการฯ ด้วย การที่ผู้ต้องหา นำแผ่นดีวีดีภาพยนตร์ของกลางทั้งหมดออกจำหน่ายโดยไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการฯ จึงเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืน พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และมีความผิดตามมาตรา ๓๗

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้กล่าวหาตรวจพบว่าผู้ต้องหา ได้ตั้งร้านจำหน่ายสินค้าประเภท ซีดี ดีวีดี ให้กับบุคคลทั่วไป โดยมีภาพยนตร์เกาหลีเรื่อง “Boys over flowers” วางจำหน่ายให้กับบุคคลทั่วไปในร้านค้าของผู้ต้องหาด้วยโดยตั้งราคาจำหน่ายไว้ในราคาชุดละ ๒๐๐-๓๐๐ บาท จึงแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ กับได้นำเจ้าหน้าที่ตำรวจมาที่ร้านค้าดังกล่าวเพื่อขอตรวจค้นผลการตรวจค้นพบว่า มีแผ่น ดีวีดี ภาพยนตร์เกาหลีเรื่อง “Boys over flowers” ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่บริษัท ผู้เสียหายเป็นผู้ดูแลลิขสิทธิ์อยู่ จำนวน ๒ ชุด รวม ๘ แผ่น

ได้ถูกทำซ้ำอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ปะปนอยู่กับพบว่ามีแผ่นดีวีดีภาพยนตร์ของบริษัทต่างๆ อีกรวมจำนวน ๓/๓ แผ่น วางไว้เพื่อจำหน่ายให้กับบุคคลทั่วไป โดยภาพยนตร์ทั้ง ๔๑ แผ่น ดังกล่าวเป็นภาพยนตร์ที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์แต่อย่างใด ผู้กล่าวหาจึงชี้ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวผู้ต้องหาเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงจับกุมตัวผู้ต้องหากับยึดแผ่น ดีวีดีจำนวน ๔๑ แผ่น ที่ตรวจพบในร้านค้าของผู้ต้องหาดังกล่าวไว้เป็นของกลางกับได้ควบคุมตัวผู้ต้องหาพร้อมของกลาง ส่งพนักงานสอบสวนทำการสอบสวน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานนำภาพยนตร์ออกจำหน่ายในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่าคดีมีตาบตำรวจ ว. และนาย อ. ผู้กล่าวหาให้การยืนยันสอดคล้องกันว่า ขณะจับกุมพบผู้ต้องหาซึ่งเป็นเจ้าของร้านค้า (แผงลอย) ที่เกิดเหตุกำลังขายและเสนอขายแผ่นดีวีดีภาพยนตร์ของกลาง จำนวน ๔๑ แผ่นให้แก่ลูกค้า โดยดีวีดีของกลางดังกล่าวเป็นดีวีดีที่ละเมิดลิขสิทธิ์ของบริษัทผู้เสียหาย จำนวน ๔ แผ่น ส่วนที่เหลืออีกจำนวน ๓/๓ แผ่น เป็นดีวีดีที่ละเมิดลิขสิทธิ์ของบริษัทต่างๆ และเลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติได้รายงานผลการตรวจสอบของกลางยืนยันว่า แผ่นดีวีดีภาพยนตร์ของกลางทั้งหมดเป็นภาพยนตร์ที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ ประกอบกับผู้ต้องหาให้การรับสารภาพมาโดยตลอดทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ประกอบกิจการจำหน่ายแผ่นดีวีดีภาพยนตร์ของกลางทั้งหมดที่ละเมิดลิขสิทธิ์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน รวมทั้งไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ แม้จะได้ความว่าดีวีดีภาพยนตร์ของกลางที่ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายเป็นภาพยนตร์ที่ได้นำออกฉายทางโทรทัศน์โดยผ่านการตรวจพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

กิจการโทรทัศน์แล้ว ซึ่งเป็นข้อยกเว้นให้ผู้ต้องหาไม่ต้องนำดีวีดีภาพยนตร์ดังกล่าวไปทำการตรวจพิจารณาและขออนุญาตจากคณะกรรมการฯ ตามมาตรา ๒๗ (๕) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ตาม แต่ตามมาตรา ๒๗ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติเป็นบทบังคับไว้ว่า หากผู้ต้องหาจะนำภาพยนตร์ดังกล่าวออกให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ก็จะต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการฯ ด้วย ดังนั้น การที่ผู้ต้องหานำแผ่นดีวีดีภาพยนตร์ของกลางทั้งหมดออกจำหน่ายโดยไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการฯ จึงเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และมีความผิดตามมาตรา ๓๘ คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานนำออกจำหน่ายในราชอาณาจักรซึ่งภาพยนตร์ที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔, ๒๕ วรรคหนึ่ง, ๓๘ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ และขอให้ศาลสั่งริบแผ่นดีวีดีภาพยนตร์ของกลางที่ละเมิดลิขสิทธิ์ของบริษัทต่าง ๆ จำนวน ๓/๓ แผ่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓

พฤติการณ์เป็นการมียาเสพติดไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๕๘/๒๕๕๓

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษฯ (ม.๔, ๓, ๘, ๑๕, ๖๖, ๑๐๒)

ผู้กล่าวหา กับพวกตรวจค้นบ้านของผู้ต้องหา พบเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๘๙ เม็ด อยู่ในตู้เก็บเอกสารที่ผู้ต้องหาเป็นผู้เก็บกุญแจและใช้ตู้เอกสารเพียงผู้เดียว เมื่อสอบถามจากสามีและบุตรของผู้ต้องหา บุคคลดังกล่าวให้การในทันทีทันใดว่า เมทแอมเฟตามีนของกลางเป็นของผู้ต้องหา ประกอบกับผู้ต้องหาหลบหนีไปภายหลังเกิดเหตุ อันเป็นการส่อพิรุธ ตามพฤติการณ์จึงมีน้ำหนักฟังได้ว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิด ตามที่ถูกกล่าวหา

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหา กับพวกได้รับแจ้งว่าบ้านที่เกิดเหตุ มีการจำหน่าย ยาเสพติดให้โทษและมั่วสุมเสพยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) จึงได้ขอหมายค้นไปค้นบ้านดังกล่าว เมื่อไปถึงพบนาย ล.นางสาว อ.และนางสาว ส. อยู่ในบ้านจึงได้เข้าไปแสดงตัวขอเข้าตรวจค้นบ้าน ผลการตรวจค้นตัวนาย ล. ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย ส่วนนางสาว อ. พบยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) จำนวน ๘๙ เม็ด อยู่ในกระเป๋ากางเกง และนางสาว ส. ได้หยิบเอายาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) จำนวน ๘๙ เม็ด ออกมาจากกล่องกระดาษใส่ยาที่ซุกซ่อนอยู่กลางบ้าน และได้ให้ถ้อยคำ ยอมรับว่ายาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) ดังกล่าวเป็นของนางสาว อ. และนางสาว ส. ที่ได้มีไว้ในครอบครอง เพื่อนำมาจำหน่ายให้แก่ผู้เสพทั่วไปจริง ผู้กล่าวหาจึงได้ตรวจยึดยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) ข้างต้นไว้เป็นของกลาง หลังจากนั้นนาย ล. ได้นำผู้กล่าวหา กับพวกตรวจค้นภายในบ้านพบ ตู้ใส่เอกสารตั้งอยู่จึงได้ให้นาย ล. เปิดตู้เอกสารดังกล่าว แต่ไม่สามารถเปิดได้เนื่องจาก ล็อกกุญแจไว้ เมื่อสอบถามนาย ล. นางสาว อ. และนางสาว ส. ต่างยืนยันว่าเป็นตู้ใส่เอกสาร ของผู้ต้องหาซึ่งเป็นภรรยาของนาย ล. และเป็นมารดาของนางสาว อ. และนางสาว ส. ซึ่งผู้ต้องหาจะเป็นผู้เก็บกุญแจและใช้ตู้เก็บเอกสารดังกล่าวเพียงคนเดียว เจ้าพนักงานตำรวจทำการ งดตู้ใส่เอกสารดังกล่าวจนเปิดออก ปรากฏว่าพบยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) บรรจุอยู่ใน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

ถุงพลาสติกใสขนาดเล็กจำนวน ๘๙ เม็ด ซุกซ่อนอยู่ในตู้ใส่เอกสารดังกล่าว ผู้กล่าวหากับพวก จึงได้ยึดยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) ที่ตรวจค้นพบในตู้ใส่เอกสารของผู้ต้องหาไว้เป็นของกลาง พร้อมนำของกลางที่ตรวจยึด ได้จากนางสาว อ. และนางสาว ส. นำส่งพนักงานสอบสวน แยกกันดำเนินคดีตามกฎหมาย ส่วนยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) จำนวน ๘๙ เม็ด ที่ตรวจยึดได้จาก ตู้ใส่เอกสารของผู้ต้องหานั้น ผู้กล่าวหากับพวกได้ร่วมกันทำบันทึกการตรวจยึดไว้ พร้อมนำของกลาง ที่ตรวจยึดดังกล่าวส่งพนักงานสอบสวนเพื่อให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ในความผิดฐานมียาเสพติด ให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีนหรือยาบ้า) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย

คดีมีปัญหาคือการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้เจ้าพนักงานตำรวจได้นำหมายค้น ของศาลไปทำการตรวจค้นบ้านที่เกิดเหตุ และจับกุมนางสาว อ. กับนางสาว ส. ได้พร้อม เมทแอมเฟตามีนในบ้านที่เกิดเหตุแยกนำส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีในข้อหาความผิด ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๖๒ จากการตรวจค้นในเวลาต่อมา เจ้าพนักงานตำรวจพบเมทแอมเฟตามีนของกลางซุกซ่อนอยู่ในตู้เก็บเอกสารภายในบ้านที่เกิดเหตุ โดยนาย ล. สามีของผู้ต้องหา และนางสาว อ. กับนางสาว ส. บุตรของผู้ต้องหาให้การยืนยัน สอดคล้องกันว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางเป็นของผู้ต้องหาซึ่งเป็นเจ้าของบ้านที่เกิดเหตุ และมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ขณะทำการตรวจค้นผู้ต้องหาได้ออกไปธุระนอกบ้าน และผู้ต้องหาเป็นผู้เก็บกุญแจและใช้ตู้เก็บเอกสารดังกล่าวเพียงคนเดียว เจ้าพนักงานตำรวจ จึงดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเป็นคดีนี้ โดยที่นาย ล. นางสาว อ. และนางสาว ส. มิใช่ผู้ต้องหาในคดีนี้ จึงมิใช่เป็นการขัดทอดของผู้ที่กระทำความผิดด้วยกัน คำให้การของบุคคลทั้งสามจึงไม่ต้อง ห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน เมื่อได้ความว่าบุคคลทั้งสามได้ให้การในทันทีทันใดเมื่อ ถูกเจ้าพนักงานตำรวจสอบถามจึงไม่น่ามีเวลาไตร่ตรองเพื่อช่วยเหลือหรือปรัปรำผู้ใด ทั้งมีเหตุผลอยู่ในตัวว่าหากผู้ต้องหาได้กระทำความผิดก็ไม่น่าจะเป็นเหตุให้บุคคลทั้งสาม ซึ่งเป็นสามีและบุตรของผู้ต้องหาให้การพาดพิงถึง จนกระทั่งเป็นเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจ ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา กรณีนี้เชื่อว่าบุคคลทั้งสามได้ให้การไปตามความจริงที่เกิดขึ้นโดยมิได้

กลั่นแกล้งปรักปรำผู้ต้องหาแต่อย่างใด นอกจากนี้คดียังมีผู้กล่าวหากับพวกเป็นพยานให้การยืนยันว่าบุคคลทั้งสามได้ให้การโดยสมัครใจกล่าวถึงข้อเท็จจริงในการกระทำความผิดของผู้ต้องหาและยินยอมให้พยานนัดผู้เก็บเอกสารดังกล่าว และบุคคลทั้งสามได้รับรองภาพถ่ายเมทแอมเฟตามีนของกลางที่ยึดจากตู้เก็บเอกสารของผู้ต้องหา รวมทั้งรับรองภาพถ่ายผู้ต้องหาจากข้อมูลทะเบียนราษฎรที่พยานนำมาให้ดูว่าเป็นเจ้าของเมทแอมเฟตามีนของกลางจริง ประกอบกับผู้ต้องหาได้หลบหนีไปภายหลังเกิดเหตุอันเป็นการส่อพิรุณ ตามพฤติการณ์จึงมีน้ำหนักฟังได้ว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา คดีมีพยานหลักฐานพอพ้องชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา รัฐมนตรีฯเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในกรอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๓, ๘, ๑๕, ๖๖, ๑๐๒ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๘, ๑๙ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง ระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๙ ข้อ ๒ บัญชีท้ายประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง ระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ หมวดยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ลำดับที่ ๒๐ กับขอให้ศาลสั่งริบเมทแอมเฟตามีนของกลางที่เหลือจากการตรวจพิสูจน์ และเนื่องจากผู้ต้องหาหลบหนีจึงให้แจ้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติจัดการให้ได้ตัวผู้ต้องหามาดำเนินคดีภายในกำหนดอายุความ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

คำชั้ดทอดที่ไม่มีเหตุจูงใจให้ตนเองพ้นผิด รับฟังได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๓๒/๒๕๕๓

พ.ร.บ. ยาสเสพติดให้โทษฯ (ม.๔, ๓, ๘, ๑๕, ๖๖)

คำชั้ดทอดของผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกัน ไม่มีกฎหมายห้ามมิให้รับฟัง เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การในชั้นสอบสวนว่าผู้ต้องหาที่ ๖ เป็นผู้ใช้ จ้าง วานผู้ต้องหาที่ ๑ ขนส่งเฮโรอีนของกลางโดยโอนเงินเข้าบัญชีให้ผู้ต้องหาที่ ๑ จำนวน ๑๔๒,๐๐๐ บาท อีกทั้งในชั้นศาล ผู้ต้องหาที่ ๑ เบิกความยืนยันว่า ผู้ต้องหาที่ ๖ เป็นผู้ร่วมกระทำผิด ซึ่งไม่ใช่คำเบิกความเพื่อให้ตนพ้นผิด คดีจึงมีพยานหลักฐานพอพ้องผู้ต้องหาที่ ๖ ฐานร่วมกันมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุผู้กล่าวหาได้รับแจ้งจากสายลับว่า จะมีการขนเฮโรอีนจากจังหวัดเชียงรายไปกรุงเทพฯ ทางรถยนต์โดยสาร ผู้กล่าวหาพร้อมพวกจึงตั้งด่านตรวจยานพาหนะที่บริเวณบ้านแม่ต้า ตำบลแม่กา อำเภอมะเอย จังหวัตพะเยา ต่อมาเมื่อมีรถยนต์โดยสาร บขส. สายแม่สาย-กรุงเทพฯ วิ่งมาที่บริเวณด่านตรวจ ผู้กล่าวหากับพวกจึงเรียกให้หยุดและทำการตรวจค้นพบกระเป๋าดินทางสีด้า ๑ ใบ มีเฮโรอีน น้ำหนัก ๑ กิโลกรัมอยู่ในกระเป๋าดินทางสีด้า ๑ ใบ ซึ่งโดยสารมาในรถคันดังกล่าวร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ จึงยึดเป็นของกลาง และจับกุมตัวผู้ต้องหาทั้งสามส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีในชั้นจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ ชั้ดทอดว่าผู้ต้องหาที่ ๔ และที่ ๖ จ้างให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ไปรับกระเป๋าดินทางสีด้า ๑ ใบ สีแดง ๑ ใบ รวมเป็น ๒ ใบ บรรจุเงินค่ายาเสพติดจากผู้ต้องหาที่ ๕ ที่บริเวณห้างสรรพสินค้า ม. ที่กรุงเทพฯ แล้วนำไปมอบให้ผู้ต้องหาที่ ๗ ที่จังหวัดเชียงราย ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๗ นำเงินออกจากที่ซุกซ่อนอยู่ในกระเป๋าดินทาง ๒ ใบ แล้วนำเฮโรอีนบรรจุลงในกระเป๋าดินทางทั้งสองใบพร้อมกับกระเป๋าดินทาง สีแดงอีก ๑ ใบ รวมเป็น ๓ ใบแล้วผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๓, ที่ ๗ นำกระเป๋าดินทางที่บรรจุเฮโรอีนสีแดง ๒ใบ ใส่ในกล่องส่งไปกรุงเทพฯ ทางบริษัท ส. เอ็กเพรส คาร์โก้ สาขาแม่จัน ส่วนกระเป๋าดินทางบรรจุเฮโรอีนสีด้าอีก ๑ ใบ

ผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๓ โดยสารรถยนต์โดยสารนำเข้ากรุงเทพฯ เมื่อถึงกรุงเทพฯ ผู้ต้องหาที่ ๑ จะเป็นคนไปรับกระเป๋ ๒ ใบ ที่ส่งทางบริษัท ส. เอ็กเพรส คาร์โก้ สาขาแม่จัน ที่สาขากรุงเทพฯ แล้วนำกระเป๋ทั้ง ๓ ใบ ส่งให้ผู้ต้องหาที่ ๔ โดยจะนัดสถานที่ส่งมอบกันต่อไป แต่ผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๓ ถูกจับกุมเสียก่อน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๖ มีความผิดฐานร่วมกันมียาเสพติด ให้โทษประเภท ๑ (เฮโรอีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้คดีไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๖ ได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ – ที่ ๕ และที่ ๗ กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา และคำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ร่วมกระทำผิดกับผู้ต้องหาที่ ๖ ที่กล่าวอ้างว่าผู้ต้องหาที่ ๖ ได้ร่วมกระทำผิดโดยเป็นผู้ใช้จ้างวานให้ผู้ต้องหาที่ ๑ กับพวกชนเฮโรอีนของกลางเพื่อนำไปจำหน่าย จะเป็นคำขัดท้อของผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันก็ตาม แต่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายห้ามมิให้รับฟังคำให้การเช่นนั้นแต่อย่างไร หากคำให้การขัดท่อนั้นชอบด้วยเหตุผลพอให้รับฟังว่าเป็นความจริงที่เกิดขึ้น ก็สามารถรับฟังคำขัดท่อนั้นประกอบพยานหลักฐานอื่นในคดีเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาที่ ๖ ได้ เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การยืนยันในชั้นสอบสวนว่าผู้ต้องหาที่ ๖ เป็นผู้ร่วมกระทำผิดคดีนี้ และลงลายมือชื่อรับรองภาพถ่ายผู้ต้องหาที่ ๖ ว่าเป็นผู้จ้างวานให้ผู้ต้องหาที่ ๑ กระทำผิด รวมทั้งให้การในชั้นสอบสวนเพิ่มเติมว่าก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๖ ได้โอนเงินเข้าบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๑ จำนวน ๑๔๒,๐๐๐ บาท เป็นค่าจ้างในการขนส่งเฮโรอีนของกลาง โดยได้ความว่าผู้ต้องหาที่ ๑ รู้จักกับผู้ต้องหาที่ ๖ มาก่อนและไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกัน กรณีจึงมีเหตุผลน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การไปตามความจริงโดยมิได้ปรักปรำผู้ต้องหาที่ ๖ นอกจากนี้การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งถูกศาลพิพากษาลงโทษคดีถึงที่สุดไปแล้วในข้อหาความผิดฐานเดียวกับผู้ต้องหาที่ ๖ เบิกความระบุว่าผู้ต้องหาที่ ๖ เป็นผู้ร่วมกระทำผิด ก็หาได้มีเหตุจูงใจที่จะเบิกความเพื่อให้ตนพ้นผิดหรือได้รับประโยชน์จากการเบิกความของตนไม่ จึงไม่ต้องห้ามที่จะรับฟังคำเบิกความของผู้ต้องหาที่ ๑ คำให้การในชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นคำขัดท้อ เมื่อรับฟังประกอบคำเบิกความในชั้นพิจารณาของผู้ต้องหาที่ ๑ และพยานหลักฐานอื่นย่อมแสดงให้เห็นว่าคำให้การและคำเบิกความของ

ผู้ต้องหาที่ ๑ ดังกล่าวเป็นความจริง ทั้งมีพยานยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๖ เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับการกระทำผิดด้วย ข้ออ้างของผู้ต้องหาที่ ๖ ตามหนังสือร้องขอความเป็นธรรมว่าไม่ได้กระทำผิด ไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนได้ คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๖ ฐานร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เฮโรอีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๓, ๘, ๑๕, ๖๖ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๘, ๑๙ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง ระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๒ บัญชีท้ายประกาศกระทรวงสาธารณสุขฉบับดังกล่าว หมวดยาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ ลำดับที่ ๑๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

พยานหลักฐานฟังได้ว่ากระทำความผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๓/๙/๒๕๕๓

พ.ร.บ. การพนันฯ (ม.๕)

ผู้กล่าวหาตรวจค้นบ้านที่เกิดเหตุพบผู้ต้องหาที่กำลังเปิดเว็บไซต์รับพนันทายผลฟุตบอลต่างประเทศอยู่ และยึดได้เครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่นการพนัน ประกอบกับผู้ต้องหารับสารภาพทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนซึ่งเป็นเวลาใกล้เคียงกับผู้ต้องหา ถูกจับด้วยความสมัครใจ พยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหากระทำความผิด

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหากับพวกได้รับแจ้งจากสายลับประสงค์รางวัลนำจับว่า บ้านที่เกิดเหตุมีการลักลอบเล่นการพนันทายผลฟุตบอลต่างประเทศผ่านระบบอินเทอร์เน็ตผู้กล่าวหา กับพวกจึงได้ทำการสืบสวนและขอหมายค้นต่อศาลเพื่อตรวจค้นบ้านดังกล่าว ต่อมาตามวัน เวลาเกิดเหตุ ผู้กล่าวหากับพวกได้ร่วมกันนำหมายค้นของศาลไปทำการตรวจค้นที่บ้านที่เกิดเหตุ พบผู้ต้องหาอยู่บนชั้น ๒ ของบ้านกำลังเล่นคอมพิวเตอร์อยู่ โดยเปิดหน้าเว็บไซต์ www.agent.sbobet.com ซึ่งเป็นเว็บไซต์รับพนันการทายผลฟุตบอลต่างประเทศ และพบเว็บไซต์ซึ่งเป็นเว็บไซต์สำหรับการพนันทายผลฟุตบอลอีกหลายเว็บไซต์ จึงได้สอบถามผู้ต้องหา ซึ่งผู้ต้องหารับว่ากำลังเปิด เว็บไซต์รับพนันทายผลฟุตบอลต่างประเทศอยู่ และพบอุปกรณ์และสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับการ รับพนันทายผลฟุตบอลและการพนันห่วยใต้ดิน จำนวน ๔ รายการตามบัญชีของกลาง และได้ สอบถาม ผู้ต้องหารับว่าเป็นตัวแทนจัดให้มีการรับพนันทายผลฟุตบอลต่างประเทศผ่านระบบ อินเทอร์เน็ตจริง โดยผ่านเว็บไซต์ Sbo IBC AA ๓/๕๕ และ SBOIBC โดยมี Username และ Password เข้าเว็บไซต์ระดับตัวแทน (AGENT) และเป็นเจ้ามือรับกินรับใช้ห่วยใต้ดิน ผู้กล่าวหาจึง ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ต้องหา ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ จึงได้จับกุมผู้ต้องหาพร้อมด้วยของ กลางนำส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ แต่ต่อมา ปฏิเสธ(ขอให้การในชั้นศาล) พนักงานอัยการสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนัน สลากกินรวบพนันเอาทรัพย์สินโดยไม่ได้รับอนุญาต สั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานจัดให้มีการเล่นการพนัน ทายผลการแข่งขันฟุตบอลต่างประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาต

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานจัดให้มีการเล่นการพนัน
ทายผลการแข่งขันฟุตบอลพนันเอาทรัพย์สินกันโดยไม่มีกฎกระทรวงอนุญาตให้เล่นได้ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้กล่าวหาและพยานผู้ร่วมจับกุมให้การยืนยัน
ว่าก่อนเกิดเหตุได้รับแจ้งจากสายลับว่าที่บ้านที่เกิดเหตุมีการลักลอบเล่นการพนันทายผล
ฟุตบอลต่างประเทศผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุพยานทั้งสองกับพวก
ได้ร่วมกันนำหมายค้นของศาลไปทำการตรวจค้นบ้านที่เกิดเหตุพบผู้ต้องหา ซึ่งพักอาศัยอยู่
ในบ้านที่เกิดเหตุกำลังเปิดเว็บไซต์รับพนันทายผลฟุตบอลต่างประเทศอยู่และยึดได้ของกลาง
หลายรายการซึ่งเป็นเครื่องมืออุปกรณ์และเอกสารหลักฐานที่ใช้ในการเล่นพนันทายผลฟุตบอล
และการเล่นการพนันสลากกินรวบ โดยที่พยานทั้งสองเป็นเจ้าพนักงานตำรวจต่างกระทำการ
ตามหน้าที่ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ต้องหามาก่อน จึงไม่มีเหตุระแวงว่าจะให้การปรัปรำ
ผู้ต้องหา ประกอบกับผู้ต้องหาได้ให้การรับสารภาพทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนซึ่งเป็น
ระยะเวลาใกล้ชิดกับผู้ต้องหาถูกจับกุมด้วยความสมัครใจ พยานหลักฐานจึงฟังได้ว่าผู้ต้องหา
ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา แม้ต่อมาผู้ต้องหาจะกลับให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวน
ก็ไม่ปรากฏว่าเป็นเพราะเหตุใดและเป็นการให้การปฏิเสธลอย ๆ คำให้การในชั้นสอบสวน
ของผู้ต้องหาในครั้งหลังจึงไม่มีน้ำหนักควรแก่การรับฟัง คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้อง
และอนุญาตให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานจัดให้มีการเล่นการพนันทายผลการแข่งขันฟุตบอล
พนันเอาทรัพย์สินกันโดยไม่มีกฎกระทรวงอนุญาตให้เล่นได้ ตามพระราชบัญญัติการพนัน
พ.ศ. ๒๔๗๔ มาตรา ๔ ทวิ, ๕, ๖, ๑๐, ๑๒, ๑๕ พระราชบัญญัติการพนัน (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๔๘๕ มาตรา ๓, พระราชบัญญัติการพนัน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๓
พระราชบัญญัติการพนัน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๐๔ มาตรา ๓ ประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖
มาตรา ๔ ขอศาลสั่งริบของกลางทั้งหมด และสั่งจ่ายสินบนนำจับแก่ผู้นำจับตามกฎหมาย

พาไปกระทำชำเราต่อผิดฐานพรากผู้เยาว์ฯเพื่อการอนาจาร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๙๓/๒๕๕๓

ป.อาญา พรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจาร (ม.๓๑๙)

ผู้ต้องหาที่ ๑ มีเจตนาเพียงพาผู้เยาว์ไปเพื่อร่วมดื่มสุราและรับประทานอาหาร โดยมีได้มีการกระทำเพื่อกำไรหรือการอนาจาร การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ฯเพื่อการอนาจาร แต่การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ขอร้องให้ผู้เยาว์อยู่ที่บ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อ แล้วกระทำชำเราผู้เยาว์ที่บ้านดังกล่าว กับพาผู้เยาว์ไปอยู่ที่จังหวัดนนทบุรีอีก ๒ เดือน ถือว่าผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้กระทำความผิดฐานพรากผู้เยาว์ฯเพื่อการอนาจารโดยตรง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เยาว์พักอาศัยอยู่กับผู้กล่าวหาซึ่งเป็นยาย ในวันเกิดเหตุเวลากลางวัน ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับขี่รถจักรยานยนต์พาผู้เยาว์จากโรงเรียนไปรับนางสาว ต. ที่บ้านพักแล้วพากันไปที่บ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ พบผู้ต้องหาที่ ๒ อยู่ที่บ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ ก่อนแล้วผู้ต้องหาทั้งสอง นางสาวต.และผู้เยาว์ ได้ร่วมดื่มสุราและรับประทานอาหารกันจนถึงเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ นาฬิกา ได้มีพี่สาวของนางสาว ต.มารับ นางสาว ต.กลับบ้านพัก ส่วนผู้เยาว์นั้นผู้ต้องหาทั้งสองได้ขอร้องให้อยู่ที่บ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ ก่อน โดยอ้างว่ารถจักรยานยนต์เสียไม่สามารถพาไปส่งที่บ้านพักของผู้เยาว์ได้ ผู้เยาว์จึงได้นอนพักอาศัยค้างคืนอยู่ที่บ้านผู้ต้องหาที่ ๑ วันต่อมาผู้ต้องหาที่ ๒ ได้กระทำชำเราผู้เยาว์จนสำเร็จความใคร่ จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๒ ได้พาผู้เยาว์ไปอยู่ที่จังหวัดนนทบุรี ประมาณ ๒ เดือนเศษ ผู้เยาว์จึงโทรศัพท์ให้ญาติเดินทางมารับกลับบ้านพัก ต่อมาผู้กล่าวหาได้มาร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ หลังจากนั้นผู้กล่าวหาและผู้เยาว์ได้มาให้การต่อพนักงานสอบสวนโดยยืนยันว่าผู้กล่าวหาและผู้เยาว์ ไม่มีความประสงค์ที่จะร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ สุดท้ายพนักงานสอบสวนจะดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๒ หรือไม่อย่างไร ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเยาวชนได้แยกไปดำเนินคดีต่างหาก ศาลพิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลย(ผู้ต้องหาที่ ๑) ยังฟังไม่ได้ว่าเป็นการพรากผู้เสียหาย(ผู้เยาว์)ไปเพื่อการอนาจาร

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าขณะเกิดเหตุผู้เยาว์มีอายุ ๑๕ ปีเศษ เป็นนักเรียนอยู่ในความปกครองและดูแลของยาย ผู้ต้องหาที่ ๑ อายุ ๑๗ ปีเศษ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๒ อายุ ๒๖ ปี ในวันเกิดเหตุ ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้พาผู้เยาว์และนางสาว ต. อายุ ๑๖ ปีเศษ ไปที่บ้านพักของผู้ต้องหาที่ ๑ และพบผู้ต้องหาที่ ๒ อยู่ที่บ้านดังกล่าวแล้ว ทั้งหมดได้ร่วมดื่มสุราและรับประทานอาหารกันจนถึงเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ น. ได้มีพี่สาวของนางสาว ต. มารับนางสาว ต. กลับบ้าน ส่วนผู้เยาว์นั้นผู้ต้องหาทั้งสองได้ขอร้องให้อยู่ต่อ โดยอ้างว่ารถจักรยานยนต์เสียไม่สามารถไปส่งที่บ้านได้ ผู้เยาว์ถูกผู้ต้องหาที่ ๒ กระทำชำเราในวันต่อมา จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๒ ได้พาผู้เยาว์ไปอยู่ด้วยกันที่จังหวัดนนทบุรีอีก ๒ เดือน จนญาติของผู้เยาว์นำตัวผู้เยาว์กลับเห็นว่าองค์ประกอบความผิดตามข้อกล่าวหาต้องมีการกระทำเพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร หากผู้ต้องหาที่ ๑ มีเจตนาเพียงพาผู้เยาว์และนางสาว ต. ไปที่บ้านเพื่อร่วมดื่มสุราและรับประทานอาหารโดยมิได้มีการกระทำเพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจารแล้ว การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ ก็ไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามข้อกล่าวหา ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ขอร้องให้ผู้เยาว์อยู่ที่บ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อ แล้วกระทำชำเราผู้เยาว์ที่บ้านดังกล่าว กับพาผู้เยาว์ไปอยู่ที่จังหวัดนนทบุรีอีก ๒ เดือน ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงเป็นผู้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาโดยตรง ชี้ขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๙ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๘) พ.ศ.๒๕๓๐ มาตรา ๗

ยื่นคุมเชิงมิให้พวกผู้เสียหายเข้าไปช่วยเหลือถือเป็นตัวการ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๐๔/๒๕๕๓

ป.อาญา ร่วมกันทำร้ายร่างกาย (ม. ๒๙๓/, ๘๓, ๙๑)

พอาอาวุธ (ม. ๓๓/๑)

แม้ผู้ต้องหาที่ ๒ มิได้ร่วมลงมือทำร้ายผู้เสียหายแต่ยื่นคุมเชิงและขัดขวางมิให้พวกผู้เสียหายเข้าไปช่วยเหลือผู้เสียหายที่ถูกผู้ต้องหาที่ ๑ ชกต่อยด้วยสนับมือที่จมูกจน ตั้งจมูกหัก การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นการร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ กระทำความผิดในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำ อันเป็นความผิดฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสและร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นสามีภรรยากัน นางสาว อ. เป็นภรรยา ผู้เสียหาย ต่างประกอบอาชีพค้าขายอยู่ที่แผงลอยใกล้กันในตลาดที่เกิดเหตุทั้งสองฝ่ายเคยมีเรื่องทะเลาะกันมาก่อน วันเกิดเหตุผู้ต้องหาทั้งสองเดินเข้าไปหาผู้เสียหายที่แผงลอยด้วยกัน จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้สนับมือชกผู้เสียหายถูกที่จมูกจนตั้งจมูกหักได้รับอันตรายสาหัส โดยขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๒ ยื่นคุมเชิงอยู่ใกล้ ๆ ได้พูดข่มขู่และดึงแขนภรรยาผู้เสียหายไม่ให้เข้าไปช่วยผู้เสียหาย จากนั้นผู้ต้องหาทั้งสองได้พากันหลบหนีไป ภรรยาผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง

คดีมีปัญหาคำชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นความผิดฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสและร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นสามีภรรยา กับผู้เสียหายและนางสาว อ. ซึ่งเป็นภรรยาผู้เสียหายต่างประกอบอาชีพค้าขายอยู่ที่แผงลอยใกล้กันในตลาดที่เกิดเหตุ ก่อนเกิดเหตุทั้งสองฝ่ายมีเรื่องทะเลาะวิวาทกันมาก่อน วันเกิดเหตุผู้ต้องหาทั้งสองเดินเข้าไปหาผู้เสียหายที่แผงลอยด้วยกัน จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้ส้นมือชกผู้เสียหายถูกที่จมูกจนตั้งจมูกหักได้รับบาดเจ็บสาหัสการที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ยืนคุมเชิงอยู่ใกล้ ๆ มิได้ห้ามปรามกลับพูดซ้ำเติมขู่รวมทั้งกดแขนและดึงแขนนางสาว อ. ไม่ให้เข้าไปช่วยเหลือผู้เสียหายแล้วผู้ต้องหาทั้งสองได้หลบหนีไปด้วยกัน ตามพฤติการณ์ ย่อมบ่งชี้ให้เห็นว่า ผู้ต้องหาทั้งสองได้คบคิดที่จะนำอาวุธไปทำร้ายผู้เสียหายในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำและพร้อมที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อันเป็นการร่วมกันกระทำความผิดแล้ว ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส และร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗, ๓๓/๑, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

มิได้นำเงินจากการขายที่ดินมาชำระหนี้ ผิดเงื่อนไข

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๑๓/๒๕๕๓

ป.อาญา โกงเจ้าหนี้ (ม.๓๕๐)

ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ ชำระเงินแก่ผู้เสียหายฐานผิดสัญญาจะซื้อจะขายที่ดิน ผู้ต้องหาทั้งสามจึงยอมทราบดีว่าจะต้องชำระหนี้ให้กับผู้เสียหาย การที่ผู้ต้องหาทั้งสามได้ออขายที่ดินดังกล่าวให้กับผู้อื่นและไม่นำเงินที่ขายได้ไปชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหาย จึงฟังได้ว่าผู้ต้องหาผิดฐานโกงเจ้าหนี้

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัทผู้เสียหาย จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ประกอบกิจการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ จัดสรรที่ดินสร้างที่อยู่อาศัยเพื่อจำหน่ายแก่ประชาชนทั่วไป ผู้เสียหายทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินโฉนดตำบลบางกระสอบ (บางสร้อยทอง) อำเภอเมืองนนทบุรี (ตลาดขวัญ) จังหวัดนนทบุรี เมื่อที่ ๙ ไร่ ๒๙ ตารางวา จากผู้ต้องหาทั้งสาม แต่เมื่อถึงกำหนดโอนปรากฏว่าไม่มีการโอนกรรมสิทธิ์ตามที่กำหนดไว้ในสัญญา ผู้ต้องหาทั้งสามทำบันทึกข้อตกลงเรื่องกรรมสิทธิ์รวม (มีค่าตอบแทน) ยอมให้นาง ศ. และนาย อ. เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์รวม จำนวน ๘๐๐ ส่วนในจำนวน ๓,๖๒๙ ส่วนของที่ดินดังกล่าว ต่อมาผู้เสียหายได้จดทะเบียนเลิกบริษัท ซึ่งนายทะเบียนได้รับจดทะเบียนไว้แล้ว และผู้เสียหายยื่นฟ้องผู้ต้องหาทั้งสาม นาง ศ. และนาย อ. เป็นจำเลยในคดีแพ่งฐานผิดสัญญาซื้อขายต่อศาลจังหวัดนนทบุรี ต่อมาศาลจังหวัดนนทบุรี พิพากษาให้ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันชำระเงินจำนวน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาทพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๓.๕ ต่อปีของต้นเงิน ๕,๒๕๐,๐๐๐ บาทนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ (ผู้เสียหาย) กับให้ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความให้ ๒๐,๐๐๐ บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ผู้ต้องหาทั้งสามใช้แทนตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ชนะคดี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับนาง ศ. และนาย อ. ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับนาง ศ. และนาย อ. ให้เป็นพับ ผู้ต้องหาที่ ๒ เพียงคนเดียวยื่นอุทธรณ์

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

โดยได้รับอนุญาตให้ดำเนินคดีอย่างคนอนาถ ศาลจังหวัดนนทบุรีอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ซึ่งพิพากษายืน ผู้ต้องหาที่ ๒ ยื่นฎีกาอย่างคนอนาถและต่อมาได้ขอถอนฎีกาคดีถึงที่สุด ต่อมาผู้ต้องหาทั้งสาม นาง ศ. และ นาย อ.ได้ร่วมกันขายที่ดินให้แก่บริษัท อ.เป็นเงิน ๖๓,๕๐๓,๕๐๐ บาท และเมื่อผู้เสียหายขอให้ศาลจังหวัดนนทบุรีออกคำบังคับผู้ต้องหาทั้งสาม และได้ยื่นคำขอให้ศาลจังหวัดนนทบุรีออกหมายบังคับคดีตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีเพื่อบังคับคดี ผู้ต้องหาทั้งสาม จึงทราบเรื่องการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินแปลงดังกล่าว ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ต่อ พนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสาม

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ มีความผิดฐาน ร่วมกันโกงเจ้าหนี้ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ต้องหาทั้งสามชำระเงิน แก่ผู้เสียหาย ฐานผิดสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๓ ไม่ได้อุทธรณ์ มีเพียง ผู้ต้องหาที่ ๒ ยื่นอุทธรณ์ ต่อมาศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายืน ผู้ต้องหาที่ ๒ ยื่นฎีกาและ ยื่นคำแถลงขอถอนฎีกา คดีถึงที่สุดแล้ว ผู้ต้องหาทั้งสามยอมทราบดีว่าจะต้องชำระหนี้ให้กับ ผู้เสียหาย การที่ผู้ต้องหาทั้งสามได้โอนขายที่ดินให้แก่ผู้อื่น แม้จะได้ราคาสูงกว่ามูลหนี้ตาม คำพิพากษา แต่ไม่ปรากฏว่านอกจากที่ดินดังกล่าวแล้วผู้ต้องหาทั้งสามยังมีทรัพย์สินอย่างอื่น อีก โดยเฉพาะในการยื่นอุทธรณ์และฎีกา ผู้ต้องหาที่ ๒ ก็ขอดำเนินคดีอย่างคนอนาถ แสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาที่ ๒ ไม่มีทรัพย์สินอื่นใดพอที่จะชำระหนี้ได้ ที่ผู้ต้องหาทั้งสามให้การว่า มีเงินและทรัพย์สินอื่นเพียงพอที่จะชำระหนี้ตามคำพิพากษา แต่ยังไม่ชำระเพราะมีปัญหาในชั้น บังคับคดีนั้น เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ และแสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาทั้งสามมีเจตนาไม่ชำระหนี้ตาม คำพิพากษาให้แก่ผู้เสียหาย พยานหลักฐานในสำนวนฟังได้ว่าผู้ต้องหาทั้งสามโอนไปให้แก่ผู้อื่น ซึ่งทรัพย์สินของตน เพื่อมิให้เจ้าหนี้ของตนซึ่งได้ใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลให้ชำระหนี้ได้รับ ชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน คดีมีหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันโกงเจ้าหนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๓๕๐

ขอยืมเงินและไม่ยอมคืนเงิน ยังไม่ผิดฉ้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๒๐/๒๕๕๓

ป.อาญา ข้อโกง (ม.๓๔๑)

การที่ผู้ต้องหาขอยืมเงินจากผู้เสียหายโดยบอกว่าจะนำไปซื้อรถยนต์แท็กซี่ แต่ไม่ได้ไปซื้อตามที่อ้าง และไม่คืนเงินให้กับผู้เสียหาย เป็นเพียงการกล่าวอ้าง ข้อเท็จจริงเพื่อยืมเงินของผู้เสียหายได้เป็นผลสำเร็จ อันมีลักษณะเป็นเพียง การบอกกล่าวถึงเหตุการณ์ในอนาคต และเป็นเพียงการผิดสัญญาทางแพ่ง จึงไม่เป็นความผิดฐานฉ้อโกง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาได้ขอยืมเงินจากผู้เสียหาย จำนวน ๔๕๐,๐๐๐ บาท โดยบอกผู้เสียหายว่าจะนำไปซื้อรถแท็กซี่มือสองขับที่รับจ้างโดยสัญญาจะใส่ชื่อผู้เสียหาย เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์และจะนำหนังสือคู่มือจดทะเบียนรถแท็กซี่มาให้ผู้เสียหายเก็บไว้และ จะชำระเงินที่ยืมไปจำนวน ๔๕๐,๐๐๐ บาทคืนภายในหนึ่งปี ผู้เสียหายจึงให้หลานชายไปกดเงิน จำนวน ๔๕๐,๐๐๐ บาทให้ผู้ต้องหาเพื่อนำไปซื้อรถแท็กซี่ ครั้นเวลาผ่านไปเป็นเวลานาน ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหานำเงินไปซื้อรถแท็กซี่ตามที่รับปากไว้ ผู้เสียหายทวงถามแต่ผู้ต้องหา ก็ผิดผ่อนตลอดมา ผู้เสียหายจึงบอกผู้ต้องหาว่าถ้าไม่ซื้อก็นำเงินมาคืน ผู้ต้องหาก็ก็นำเงินคืน ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหารฐานฉ้อโกง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานฉ้อโกง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การกระทำของผู้ต้องหาที่ไม่นำเงินที่ยืมไปซื้อ รถยนต์แท็กซี่ และไม่คืนเงินให้กับผู้เสียหาย เป็นเพียงการกล่าวอ้างข้อเท็จจริงเพื่อยืมเงิน ของผู้เสียหายได้เป็นผลสำเร็จ อันมีลักษณะเป็นเพียงการบอกกล่าวถึงเหตุการณ์ในอนาคต

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๓

และเป็นเพียงการพิคสัญญตามทีรับปากหรือให้คำมั่นกับผู้เสียหายไว้เท่านั้น ทั้งคดีนี้
มีรากฐานที่มาจากการกู้ยืมเงินอันเป็นกรณีความผิดทางแพ่ง การกระทำของผู้ต้องหา
จึงไม่เป็นความผิดฐานฉ้อโกง ซ้ำขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหา ฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๓๔๑

รับทรัพย์สินไว้โดยผิดปกติวิสัย พฤติการณ์น่าเชื่อว่าเป็นรับของโจร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๒๖/๒๕๕๓

ป.อาญา รับของโจร (ม.๓๕๓/)

ผู้ต้องหาได้นำบัตรเติมเงินของผู้เสียหายที่ถูกคนร้ายลักไปบางส่วนจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาทเศษ ไปขายให้กับนาง ส. ภายหลังเกิดเหตุเพียง ๑ วัน โดยไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาประกอบอาชีพเกี่ยวกับการค้าขายบัตรเติมเงิน จึงเป็นการผิดปกติวิสัย ทั้งไม่มีหลักฐานใด ๆ ในการได้รับบัตรเติมเงินมาจากบุคคลอื่นตามที่กล่าวอ้าง ข้อกล่าวอ้างของผู้ต้องหาจึงไม่น่าหนักใจรับฟัง พฤติการณ์น่าเชื่อว่าการผู้ต้องหาได้ช่วยจำหน่ายหรือรับไว้โดยประการใดซึ่งบัตรเติมเงินดังกล่าวโดยรู้ว่าเป็นทรัพย์สินอันได้มาจากการกระทำความผิด ผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานรับของโจร

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายเป็นเจ้าของร้านโทรศัพท์มือถือและบัตรเติมเงิน โทรศัพท์มือถือชนิดต่าง ๆ ต่อมาระหว่างวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกา ถึงเวลาประมาณ ๐๔.๐๐ นาฬิกาของวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๒ มีคนร้ายงัดประตูเข้าไปโมยของในร้าน โดยประตูเหล็กถูกตัดลูกกุญแจและสายคล้องกุญแจจนหลุดออกและประตูกระจกหน้าร้านถูกทุบแตกได้รับความเสียหาย ตรวจสอบมีทรัพย์สินหายไประบบบัตรเติมเงินระบบต่างๆหลายรายการ นอกจากนั้นยังมีเงินสด จำนวน ๕,๐๐๐ บาท ที่เก็บไว้ในร้านและลิ้นชักโต๊ะ จำนวน ๑ ลิ้นชัก ราคา ๑,๐๐๐ บาทได้หายไปด้วยรวมราคาทรัพย์สินที่หายไปเป็นเงินจำนวน ๒๐๒,๐๐๐ บาท เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ร่วมตรวจสอบในที่เกิดเหตุไม่พบหลักฐานใดในร้านที่เกิดเหตุไม่สามารถทราบได้ว่าคนร้ายเป็นใคร และใช้ยานพาหนะในการกระทำความผิดด้วยหรือไม่ พนักงานสอบสวนได้ถ่ายภาพที่เกิดเหตุ ไว้เป็นหลักฐานและได้ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ ฝ่ายสืบสวนออกสืบสวนติดตามจับกุมคนร้าย ต่อมา พนักงานสอบสวนได้รับแจ้งจากผู้เสียหายว่าบัตรเติมเงินที่ถูกลักไปบางส่วนมีการนำไปใช้ที่กรุงเทพฯ ตรวจสอบแล้วบัตรเติมเงินที่นำไปใช้เป็นเบอร์โทรศัพท์มือถือของนาง ส. โดยบัตรได้ถูกใช้หลังเกิดเหตุเพียง ๑ วัน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๓

จึงไม่มีความผิดฐานรับของโจร ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓/ กักขังให้ผู้ต้องหาชดใช้ราคาทรัพย์สินได้เต็มเงินชนิดราคา ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๔ ปีที่ได้นำไปใช้เต็มเงินแล้ว รวมเป็นเงิน ๑๔,๐๐๐ บาทแก่ผู้เสียหาย แต่ไม่แจ้งให้พนักงานสอบสวน ดำเนินคดีกับนาง ส.ซึ่งเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดี ฐานรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓/ ตามนัยระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๓/ ข้อ ๖๒

ส่งท้าย

ขอขอบคุณอัยการสูงสุด (นายจุลสิงห์ วสันตสิงห์) และรองอัยการสูงสุด (นายถาวร พานิชพันธ์) ที่ให้ความกรุณาและชี้แนะในการจัดพิมพ์หนังสือคำชี้ขาดความเห็นแย้งของอัยการสูงสุด พ.ศ.๒๕๕๑-๒๕๕๓ ฉบับ ๑๒๐ ปี องค์การอัยการเล่มนี้ ทำให้พนักงานอัยการและเจ้าหน้าที่ทุกคนในสำนักงานคดีอัยการสูงสุด มีกำลังใจจนสามารถจัดพิมพ์สำเร็จเป็นรูปเล่มได้ภายในระยะเวลาอันสั้น และต้องขอขอบคุณอัยการอาวุโส นายประทีป ตริวิมล และนายชัยพร สว่างวรชาติ ที่กรุณาเสียสละเวลาช่วยจัดทำและให้คำปรึกษาในทุกขั้นตอน ทำให้การทำงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

หนังสือเล่มนี้อาจมีข้อผิดพลาดหรือบกพร่องอยู่บ้าง ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สำนักงานคดีอัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๖

คำสั่งสำนักงานคดีอัยการสูงสุด

ที่ ๑๐/๒๕๕๕

เรื่อง แต่งตั้งคณะทำงานรวบรวมคำชี้ขาดความเห็นแย้งและคำวินิจฉัยคดีอาญา
ของอัยการสูงสุดเพื่อเผยแพร่ในเว็บไซต์และจัดพิมพ์เป็นหนังสือ

เนื่องจากคำชี้ขาดความเห็นแย้งและคำวินิจฉัยคดีอาญาของอัยการสูงสุด
เป็นการวินิจฉัย สังคคีและความเห็นทางกฎหมาย ซึ่งประกอบด้วยหลักนิติธรรม จารีตประเพณี
และศีลธรรม จึงสมควรที่จะได้มีการรวบรวมคัดย่อโดยมีเนื้อหาสมบูรณ์และครบถ้วน เพื่อนำ
ลงเว็บไซต์ของสำนักงานอัยการสูงสุดหรือจัดพิมพ์เป็นหนังสือต่อไป อันเป็นการเผยแพร่ให้พนักงานอัยการ
และบุคคลทั่วไปได้นำไปอ้างอิง ค้นคว้า และศึกษาเรียนรู้

เพื่อให้การดำเนินงานดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผล
จึงแต่งตั้งคณะทำงานรวบรวมคำชี้ขาดความเห็นแย้งและคำวินิจฉัยคดีอาญาของอัยการสูงสุด
ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

๑. นายอนันต์	นัดวิไล	รองอธิบดีอัยการ	หัวหน้าคณะทำงาน
๒. อัยการพิเศษฝ่ายคดีอัยการสูงสุด ๑-๔			รองหัวหน้าคณะทำงาน
๓. นายประทีป	ตรีวิมล	อวส.สฟอส.๑	คณะทำงาน
๔. นายประวัติ	วีรกุล	อวส.สฟอส.๒	คณะทำงาน
๕. นายภาคนัย	สุวรรณจินดา	อวส.สฟอส.๓	คณะทำงาน
๖. นายชัยพร	สว่างวรชาติ	อวส.สฟอส.๔	คณะทำงาน
๗. นายพีระศักดิ์	ศรีสุพล	อวส.สฟอส.๔	คณะทำงาน
๘. นายสมชาย	แก่นพรัตน์	อชชพ.สฟอส.๓	คณะทำงาน
๙. นายชาลี	เสริมสัย	อชชพ.สฟอส.๒	คณะทำงาน
๑๐. นายกุลธนิต	มงคลสวัสดิ์	อชช.สฟอส.๑	คณะทำงาน
๑๑. นายชาติ	ชัยเดชสุริยะ	อชช.สฟอส.๑	คณะทำงาน
๑๒. นางวลัยรัตน์	บุญประสงค์	อชช.สฟอส.๑	คณะทำงาน
๑๓. นางสาวสิริญา	อินทามระ	อชช.สฟอส.๒	คณะทำงาน
๑๔. นางวรรณเพ็ญ	แก้วพนาสิริ	อชช.สฟอส.๒	คณะทำงาน

/๑๕. นางสาวณัฐวสา...

๑๕. นางสาวณัฐวสา	ฉัตรไพฑูรย์	อชช.สฟอส.๒	คณะทำงาน
๑๖. นายเปี่ยมศักดิ์	ศิริสินธ์วี	อชช.สฟอส.๓	คณะทำงาน
๑๗. นางพวงรัตน์	วิเชียรสรณ์	อชช.สฟอส.๓	คณะทำงาน
๑๘. นายพุทธิชัย	สิงห์ประอุดม	อชช.สฟอส.๓	คณะทำงาน
๑๙. นางภาวนา	ยิ่งวิริยะ	อชช.สฟอส.๔	คณะทำงาน
๒๐. นางสาวสุนิสา	เสนคุ้ม	อชช.สฟอส.๔	คณะทำงาน
๒๑. หม่อมหลวงศุภกิตต์ จรูญโรจน์		อชช.สฟอส.๓	คณะทำงานและเลขานุการ
๒๒. นางวรรณภามาศ	จรูญโรจน์	อชช.สฟอส.๑	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๒๓. นางสาวปราณี	อุทิศ	ผอ.อก.อส.	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๒๔. นางสาวอารยา	ทองสุกิมพ์	นิติกรชำนาญการ	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๒๕. นางสาวสวัสดิ์รัตน์	ลิ้มโชติรัตน์	นักจัดการฯชำนาญการ	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๒๖. นางบุปผา	โพธิ์อ้อม	นักจัดการฯชำนาญการ	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๒๗. นางสาวจิตติมา	กลับวงศ์ศา	นิติกรชำนาญการ	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๒๘. นายสมพงษ์	อันแสน	นิติกรชำนาญการ	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๒๙. นายนาวัน	พิมพ์กัลด	นิติกรปฏิบัติการ	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๐. นางสาวอรนุช	ไทยกล้า	พนักงานราชการ	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๑. นายธนสิทธิ์	ผ่องอำไพ	นิติกร	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๒. นายกานต์ระพี	นิติอัศวพัฒน์	นิติกร	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๓. นายโสภาคย์	วิจิณัยภาค	นิติกร	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๔. นายอนุประการ	จันแปงเงิน	นิติกร	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๕. นางสาวมณฑา	เทศงามถ้วน		คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๖. นางสาวสุกัญญา	คนดี		คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๗. นางสาวอภิรดี	ภาคภูมิ		คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๘. นางสาวญาณิศา	มาตยารักษ์		คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๙. นางสาวสุนันทา	ปิ่นอ่ำ		คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๔๐. นางสาวดวงนภา	หม่อโฮสธ		คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๔๑. นายสัมฤทธิ์	ศุภผล		คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๔๒. นายปิยพันธุ์	เต็มสุขอภินันท์		คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๔๓. นางสาวชนันท์พร	คำเงิน		คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ

ให้คณะทำงาน.....

สำนักงานอัยการสูงสุด

สำนักงานอัยการสูงสุด